

ရင်ဆိုင်ကာပုံရိပ်များ ဦးလှဝင်း (လေသူရဲတစ်ဦး)

DESIGN: THANT ZAW THIT 2015

လေကိုဆန်သော လင်းယုန်

"ဖေဖေ... ဦးကောင်းမြင့် စာမူလာတောင်းတာ နှစ်ခါတောင်ရှိ နေပြီ၊
သမီး အားနာတယ်၊ ဖေဖေ ရေးမှာ လား... မရေးဘူးလား၊ မရေးနိုင် ရင်
လည်း မရေးနိုင်ဘူးပြော၊ သမီး အားနာလှပြီ"

"ဘာအကြောင်း ရေးခိုင်းတာလဲ"

"ဆရာကြီး လင်းယုန်သစ်လွင်နှင့် ပတ်သက်ပြီး အမှတ်တရထုတ်
ကြမယ့် စာအုပ်ကိစ္စလေ" မှန်ပါသည်။ ။

ကျွန်တော့်ထံသို့ အမှတ်တရ စာမူတစ်ခုခု ရေးပေးရန် ဖိတ်ခေါ်ထား
သည့် စာတိုလေး ရထားသည် မှာ တစ်လခန့် ရှိလေပြီ။

ကျွန်တော်က အခုတစ်လော လုံးဝ မအားပါ။

ကိုယ့်ဒုက္ခ ကိုယ်သာ သိ၏။

သမုဒ္ဒရာ ဝမ်းတစ်ထွာအတွက် ကျွန်တော် လုပ်ကိုင် ရုန်းကန်နေသ
ည့် အလုပ်မျိုးစုံရှိ၏။

အောင်မြင်သည် လည်း ရှိ၏။ မအောင်မြင်သည် လည်း ရှိ၏။

ခုတစ်လော မအောင်မြင်သည် က ပို၍ များ နေသည် ဟု ထင်၏။ ထို့
ကြောင့် လည်း ရုန်းကန် လုပ်ကိုင်နေရသည် မှာ ပို၍ ပြင်းထန်လှ၏။ စိ
တ်ညစ်ရ၏။

ကျွန်တော့်တွင် အားချိန် အမှန်ပင် မရှိပါ။

"ပြောလိုက်ကွာ... ငါရေးဖြစ်အောင် ရေးပေးမယ်"

"ရေးမယ်ဆိုရင်လည်း ဖေဖေ တိတိကျကျပြော၊ ဘယ်နေ့ရေးမှာ လဲ၊ သမီးက ကြားထဲက အနေရခက်နေတယ်"

"သန်ဘက်ခါ ပေးမယ်လို့ ပြောလိုက်"

ကျွန်တော့် သန်ဘက်ခါမှာ ယနေ့ ဖြစ်၏။

ည ၁၁ နာရီ ထိုးတော့မည်။

သမီးလွင်လွင်က ည ၁၀ နာရီကျော်မှ အိမ်ပြန်ရောက်လာသော ကျွန်တော့်ကို "သမီးအားနာတယ်၊ ဖေဖေ ကတိပျက်တာက အရေးမကြီးဘူး" ဟု ဂျီကျနေသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ ယခုစာရေးစားပွဲ၌ နှိမ်းခွေနေသည့် ကြားမှ ထိုင်ရပြန်သည် ။

ကလောင်ကို ကောက်ကိုင်ရပြန်သည် ။

ဆရာလင်းယုန်သစ်လွင်...

သူနှင့် ကျွန်တော့်အကြောင်းကို ရေးလျှင် ကျွန်တော့်တွင် ဝတ္ထုရှည်တစ်ပုဒ် ရေးလောက်အောင် အကြောင်းအရာများ ရှိပါသည် ။

တချို့ကိုလည်း မေ့ကုန်ပြီ။

တချို့ အကြောင်းအရာများမှာ မူ မနေ့တစ်နေ့ကမှ ဖြစ်ခဲ့သည် များကဲ့သို့ပင် ကျွန်တော် မှတ်မိနေ၏။

သူနှင့် ကျွန်တော် စသိကြသည် မှာ ၁၉၆၉ ခုနှစ်မှ စ၍ ဖြစ်၏။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်မှာ လေသူရဲ စစ်ဗိုလ်ဘဝ၊ မြန်မာ့သတင်းစဉ် (ပြည်တွင်း) ၌ အယ်ဒီတာချုပ်အဖြစ် တာဝန်ယူနေရသော အချိန် ဖြစ်၏

သူသည် လုပ်သားပြည်သူ့နေ့စဉ် သတင်းစာတိုက်ဘက်သို့ ရောက်
တိုင်း ကျွန်တော်ရှိရာ အပေါ်ထပ်သို့ တက် လာလေ့ရှိ၏။

ထိုစဉ်က သူသည် သူ၏ ရဟန်းဘဝ သရုပ်ဖော် 'ဓမ္မဝိလာသ' စာအုပ်
ကို ထုတ်ဝေရန် ပြင်ဆင်နေချိန် ဖြစ်၏။

"ကိုလှဝင်း... ဒါ ဆရာလင်းယုန်သစ်လွင်"

ကျွန်တော့်ကို သူနှင့် ပထမဆုံး မိတ်ဆက်ပေးသူမှာ ဦးထွန်းလွင်...
ကဗျာဆရာ ထွန်းနေနွယ် (ကွယ်လွန်) ဖြစ်၏။

ကိုထွန်းလွင်မှာ ကျွန်တော့်ကို စာပေလမ်းမပေါ်သို့ တင်ပေးခဲ့သူ ဖြစ်
၏။ ထိုစဉ်က ကိုထွန်းလွင်မှာ မြဝတီမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာချုပ် ဖြစ်၏။

လင်းယုန်သစ်လွင်ကို မြင်တွေ့သိခွင့်ရချိန် အချိန်က သူသည် ကျွန်
တော့်ထက် အသက် နှစ်ဆယ်ကျော်ကြီးသူ ဖြစ်သော်လည်း ကျန်းမာ
ရေးကောင်းတုန်း သန်တုန်း၊ မြန်တုန်း ဖြစ်၏။

၁၉၇၂ ခုနှစ်မှ စ၍ ကျွန်တော် ရန်ကုန်မြေမှ ခွာခဲ့သည် ။

မိုးကုတ်တွင် အခြေချခဲ့၏။

၁၉၇၇ နှစ်မှ ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ် ကုန်သည် အထိ ကျွန်တော် ဗြိတိန်နိုင်
ငံ သို့ ရောက်နေသည် ။

၁၉၈၀ ပြည့်နှစ် ကုန်ခါနီးတွင် ကျွန်တော် မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်ရောက်
သည် ။

ရောက်စ တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်ကလည်း ကျွန်တော် စာပြန်မရေးဖြစ်။

စာပေလောကမှ လူများ နှင့် လည်း မတွေ့။

မိမိဘဝ ပြန်ရှင်သန်ရေးအတွက် အားယူနေရသည် ။

မိုးကုတ်၌ သာ အနေများ သည် ။

၁၉၈၂ ခုနှစ် အတွင်းက ဟု ထင်ပါသည် ။

မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်၌ နတ်နွယ်၏ "မိမိနှင့် လင်းယုန်သစ်လွင်" ဟူသော ဆောင်းပါးကို ဖတ်လိုက်ရ၏။

ထိုဆောင်းပါးကို ဖတ်ပြီး ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါ။ နတ်နွယ် နှင့် လင်းယုန်သစ်လွင်တို့ အဘယ်မျှ ရင်းနှီးဖူးခဲ့ကြသည် ကိုလည်း ထိုအခါမှ ပင် ကျွန်တော်သိ၏။ ဆရာလင်းယုန်သစ်လွင်၏ ဘဝ အဘယ်မျှ ထိုအချိန် က ခက်ခက်ခဲခဲ ရုန်းကန်နေရသည် ကိုလည်း ဆရာနတ်နွယ် ဆောင်းပါး ဖတ်ရသည့် အခါမှ ပင် ကျွန်တော် သိ၏။

ကျွန်တော် စိတ်မကောင်း။

ကျွန်တော် သူ့အတွက် ဘာလုပ်ပေးရမည်နည်း။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော်၏ ဘာသာပြန်ဝတ္ထု "ပါပီလွန်" ထွက်လာ၏။ စာပေလောကသို့ ကျွန်တော် ပြန်ရောက်သွား၏။

တစ်နေ့ ကျွန်တော် ရန်ကုန်ရောက်သွားစဉ် ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းမှ စာအုပ်တိုက်တစ်ခုတွင် စာအိတ်တစ်အိတ်နှင့် ငွေနှစ်ရာ ထားခဲ့၏။

"ဆရာလင်းယုန်သစ်လွင် ရောက်လာရင် ခင်ဗျား ဒီငွေ နှစ်ရာ ပေးလိုက်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ကန်တော့သွားတယ်လို့ ပြော"

စာအုပ်တိုက်ပိုင်ရှင်အား ကျွန်တော် မှာ သွား၏။

ကျွန်တော် မိုးကုတ် ပြန်တက်သွား၏။

နောက်လေးလခန့်တွင် ကျွန်တော်၏ 'မုန်တိုင်း' အမည်ရှိ ဘာသာပြန် စာအုပ်သစ်ထွက်သဖြင့် ရန်ကုန် ပြန်ဆင်းလာ၏။

"ခင်ဗျား ကျွန်တော့် ငွေနှစ်ရာ ဆရာလင်းယုန်သစ်လွင်ကို ပေးလိုက်ပြီလား"

ငွေအပ်ထားခဲ့သော စာအုပ်တိုက်ပိုင်ရှင်ကို ကျွန်တော် မေးလိုက်၏။

"မပေးရသေးဘူး၊ ဒီလူကြီး ကျွန်တော့်တိုက်ကိုလည်း ခင်ဗျားငွေပေးသွားကတည်းက တစ်ခါမှ မပေါ်လာဘူး"

"လူကြိုက်တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ခင်ဗျား သူ့အိမ် ပို့ပေးဗျာ"

"ဟုတ်ကဲ့"

စာအုပ်တိုက်ပိုင်ရှင်က ဟုတ်ကဲ့ဟု သာ ဆိုသည် ။ နောက်နှစ်လကြာသွားသည် ။ ကျွန်တော့်ငွေ လင်းယုန်သစ်လွင်ထံသို့ မရောက်သေး။

ဆရာလင်းယုန်သစ်လွင်မှာ စီးပွားရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ဤမျှကံခေသူ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော် သူ့ကို ငွေပေးနေပါလျက်၊ ကျွန်တော့်ငွေ သူ့လက်ထဲ မရောက်။

တစ်နေ့ စာရေးဆရာ မင်းကျော် (ကွယ်လွန်) နှင့် တွေ့ဆုံသည် ။

"ကိုမင်းကျော် ခင်ဗျား လင်းယုန်သစ်လွင်အိမ် သိလား"

"သိတယ်၊ ဘာလုပ်ဖို့ လဲ"

ကျွန်တော်က ငွေနှစ်ရာ ပို့ရခက်နေပုံ၊ ကိုမင်းကျော်ကို ရှင်းပြလိုက်၏။

"ကိုလှဝင်း...ခင်ဗျား ဒီလိုလုပ်၊ ငွေနှစ်ရာ ပေးလိုက်တယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်း စာတစ်စောင်ရေးပေး၊ ကျွန်တော် ငွေနဲ့ စာကို လင်းယုန်ကြီးဆီ ရောက်တဲ့ အထိ ကိုယ်တိုင်သွားပို့ပေးမယ်"

ကျွန်တော် ကိုမင်းကျော်ကို စာတစ်စောင်နှင့် ငွေနှစ်ရာ အပ်လိုက်၏

သုံးလခန့်ကြာလျှင် ကျွန်တော်ထံသို့ ဆရာလင်းယုန်သစ်လွင်ထံမှ စာတစ်စောင် ရောက်လာသည် ။ ရေစစ္စရီလုပ်၍ ပို့ပေးလိုက်သော စာ ဖြစ်၏။

သူ ကျွန်တော့်ထံသို့ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း စာရေးသည် မှာ နှစ်စောင် ရှိပြီ ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြန်စာမရသဖြင့် စာမရောက်ဟု ယူဆပြီး ရေစစ္စရီ လုပ်၍ တတိယမြောက်စာကို ပို့ခဲ့ကြောင်း၊ ကျေးဇူးတင်ကြောင်းများ ရေးထားသော စာ ဖြစ်၏။

သူစာမှာ တစ်မျက်နှာမပြည့်သော စာတိုလေး ဖြစ်သော်လည်း ကျေးဇူးတင်ကြောင်းကို နှလုံးသားထဲမှ ရေးထားသော စာဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော် အမှတ်တရ အသေအချာကို သိမ်းထား၏။ ယနေ့ ကျွန်တော့်အိမ် တစ်နေရာ ရာ၌ ရှိနေမည်မှာ သေချာပါသည် ။ သို့သော်လည်း ယခုကဲ့သို့ ညဉ့်နက်အချိန် ခါကြီး ရှာ၍ မည်သို့မှ တွေ့လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ အကယ်၍ ရှာတွေ့ခဲ့လျှင် အမှတ်တရ သူ့စာကို အလွမ်းပြေ ဖော်ပြချင်လှ၏။

ထို့နောက် ကျွန်တော် ရန်ကုန်ဆင်းသည့် အချိန်၌ သူပေးထားခဲ့သည့် လိပ်စာအတိုင်း သူ့အိမ်ကို ကျွန်တော် အလည်သွားခဲ့၏။ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါ။ မိုးကုတ်၌ အတူနေဖူးသော ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေ ထောင်မှူးကြီး ကိုနေဝင်းလည်း ပါ၏။

ကိုနေဝင်းမှာ အလွန်စာချစ်သူ ဖြစ်၏။ သူကဲ့သို့ မြန်မာစာအုပ် ကောင်းများကို တရိုတသေ စနစ်တကျ သိမ်းဆည်းထားသူမျိုး ကျွန်တော် မတွေ့ဖူးပါ။

"လေသူရဲ... လာ လာ"

ဆရာလင်းယုန်သစ်လွင်က ကျွန်တော့်ကို လေသူရဲဟု ပင် ခေါ်၏။
သူ့အိမ်သို့ ကျွန်တော် လာသည် ကို အလွန်ဝမ်းသာနေ၏။

"ဆရာစာတွေလည်း မဂ္ဂဇင်းတွေထဲမှာ ကျွန်တော် မတွေ့ရတော့ ပါ
လား ဆရာ"

"ကျွန်တော့်မျက်စိက မကောင်းဘူး လေသူရဲ၊ မျက်စိ မကောင်း
တော့ စာဖတ်ရခက်၊ စာရေးရခက် ဖြစ်နေတယ်"

"ဆရာမှာ မျက်စိရောဂါ ရှိသလား"

"မရှိဘူး"

"ဒါဖြစ်ရင် မျက်မှန်ကြောင့် ပေါ့"

"ဟုတ်ပါတယ်"

ကျွန်တော်သည် မျက်စိဒုက္ခကို ကြုံတွေ့ဖူးသူ ဖြစ်၏။ (လေဆာ)
ရောင်ခြည်စက်များ မြန်မာနိုင်ငံ၌ ပေါ်လာသည့် ခေတ် ဖြစ်၍ သာ ကျွန်
တော့် မျက်စိ မြင်နိုင်စွမ်းကို ပုံမှန် ပြန်ရထားသူ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် မျက်စိ ဒုက္ခရောက်နေသူ တွေတိုင်း အလွန်ကိုယ်ချင်း စာ
၏။ ကူညီနိုင်သည် ရှိလျှင် အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီလေ့ရှိ၏။

"လာ... ဆရာ ကျွန်တော်ကားနဲ့ လိုက်ခဲ့၊ မျက်စိဆရာဝန်ဆီသွား ပြီး
မျက်စိစမ်း၊ ကျွန်တော် မျက်မှန်အသစ်တစ်လက် လုပ်ပေးမယ်၊ မျက်မှန်
လှူမယ်"

ဆရာလင်းယုန်သစ်လွင် အားနာပြီး ငြင်းနေသော်လည်း ကျွန်တော်
သူ့ကို ကားနှင့် ဇွတ်တင်ပြီး မျက်စိဆရာဝန်ထံ ခေါ်သွား၏။

သို့သော် ကျွန်တော် မျက်မှန်လှူခွင့် မရလိုက်ပါ။

"ဦးလှဝင်း... ဆရာကြီးအတွက် မျက်မှန်ကို ကျွန်တော် လှူပါရ စေ၊ ကျွန်တော် ဆရာကြီး စာတွေကို သိပ်ကြိုက်တယ်၊ သူ့ရဲ့ နာမည်ကြီး စာ အုပ်တွေ အကုန် ကျွန်တော် သိမ်းထားတယ်"

ထောင်မှူးကြီး ဦးနေဝင်းက မျက်မှန်ဖိုးကို ဇွတ်အတင်း ထုတ်ပေး သွား၏။

ကိုနေဝင်းမှာ တောင်ဥက္ကလာပ၌ နေထိုင်သူ ဖြစ်၏။ ဆရာကြီးအိမ် နှင့် ကိုနေဝင်းအိမ်မှာ မဝေးလှ။

မျက်မှန် လှူပြီးသည့် နေ့မှ စ၍ ကိုနေဝင်းနှင့် ဆရာလင်းယုန်သစ် လွင် မှာ ခင်မင်သွား၏။

တကယ်တော့ ဆရာလင်းယုန်သစ်လွင်သည် ကိုနေဝင်းနှင့် ခင်မင်ခွ ၌ ရလိုက်ခြင်းမှာ မိတ်ဆွေသစ် တစ်ယောက်တိုးခြင်းနှင့် မတူပါ။ ကိုယ် ပိုင် သားတစ်ယောက်ကို မွေးလိုက်ရသကဲ့သို့ ရှိပါသည်။

ကိုနေဝင်းသည် ဆရာလင်းယုန်သစ်လွင် ကွယ်လွန်ချိန်အထိ အမျိုး မျိုး အကူအညီပေးခဲ့၏။ ကျွန်တော် ဆရာကို အကူအညီ ပေးခဲ့ဖူးသည် မှာ ကိုနေဝင်း ပေးခဲ့ဖူးသည့် အကူအညီများ ၏ အပုံတစ်ထောင်ပုံ တစ် ပုံပင် ရှိလိမ့်မည်ဟု မထင်ပါ။

ကိုနေဝင်း အဘယ်မျှ အကူအညီ ပေးခဲ့သည် ကို တောင်ဥက္ကလာပ နေ စာရေးဆရာများ ဖြစ်ကြသည့် ကိုမြတ်ဆွေ၊ ဒေါ်သီရိတို့ အသိဆုံး ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဆရာလင်းယုန်သစ်လွင်ကို အထိုက်အလျောက်သာ ကူညီဖူးသူ ဖြစ်၏။ သို့သော် ဆရာ့ကို လူအိုဘဝ ဆယ်နှစ်ခန့် စောင့်ရှောက် ခဲ့သည့် ကိုနေဝင်းကဲ့သို့ သူတော်ကောင်းကြီးကို ရှာဖွေပို့ပေးခဲ့သူဟု

ဂုဏ် ယူလျှင် ဂုဏ်ယူနိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်မိ၏။

ဆရာ ရောက်ရှိရာ ဘဝ၌ စိတ်၏ ချမ်းသာခြင်း၊ ကိုယ်၏ ချမ်းသာ ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံပါစေ။

ကိုနေဝင်း ဘဝ၌ သူလိုချင်သော စိတ်ဆန္ဒအားလုံးနှင့် ပြည့်စုံခြင်း ရှိပါစေ။

(၁၉၉၄ ခု၊ စက်တင်ဘာလထုတ်
ဆရာလင်းယုန်သစ်လွင် အမှတ်တရ စာအုပ်မှ ...)

ဂေါ်လချိုမလေး မနှင်းဆီ

အချိန်မှာ ၁၉၅၈ ခုနှစ်၊ ကျွန်တော် မေမြို့ ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်း တက်နေစဉ်ကဖြစ်သည်။ ။ တကယ်တော့ တွေးကြည့်လျှင် ဆယ်နှစ်ဟူသော အချိန်အပိုင်းအခြားတွင်းသို့ပင် ရောက်နေပြီမို့ ဟိုတုန်းက အဖြစ်တွေဟာ မေ့လောက်စရာများ ပင် ဖြစ်လောက်ပြီဟု ဆိုရမည် ဖြစ်သော်လည်း စစ်တက္ကသိုလ် ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်းသည် ကျွန်တော့်ဘဝတွင် အရပ်သားမှ စစ်သား၊ တစ်ခါ စစ်သားမှ စစ်ဗိုလ်ဘဝ သို့ အဆင့်ဆင့် ထူးခြားစွာ ကူးပြောင်းပေးခဲ့ရာ နေရာဒေသပင် ဖြစ်၍ လား မသိ။ ကျွန်တော် မကြာခဏပင်ဗိုလ်သင် တန်းကျောင်းမှ ဗိုလ်လောင်းဘဝကို သတိရမိ၏။

ဒီလို ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်းကို သတိရသည် ဆိုလျှင် 'မနှင်းဆီ' မျက်နှာမှာ ကျွန်တော့်အတွေးတွင် မကြာခဏ ပေါ်လာတတ်၏။

ပေါ်လည်း ပေါ်လာစရာပင်၊ တကယ်တော့ သေသေချာချာ တွေး ကြည့်မည်ဆိုလျှင် ထိုအချိန်က မနှင်းဆီမှာ ကျွန်တော်တို့ ဗိုလ်လောင်းများ အလယ်တွင် ရွှေမင်းသမီးလေးပင် ဖြစ်၏။ မနှင်းဆီကြောင့် ပင် ကျွန်တော်တို့ စိတ်ညစ်ခဲ့ရသည်။ ။ ဝမ်းနည်းခဲ့ရသည်။ ။ ချောက်ကျခဲ့ရသည်။ ။ မနှင်းဆီကြောင့် ပင် ကျွန်တော်တို့ ရယ်မောခဲ့ရသည်။ ။ ရွှင်မြူးခဲ့ရသည်။ ။ ကြည်နူးခဲ့ရသည်။ ။

ဪ... တကယ်တော့ ဟိုတစ်ချိန်တုန်းက မနှင်းဆီမှာ သင်တန်း ဒဏ်ကြောင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်၍ နေကြသော ကျွန်တော်တို့

ဗိုလ်လောင်းများ အလယ်တွင် တစ်ခုတည်းသော အပန်းဖြေ ကြည်နူးစရာ စမ်းချောင်းလေး အသွင်မဟုတ်လား။

ကျွန်တော်တို့ ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်းသို့ ရောက်လာကြသည့် အချိန်မှာ မေမြို့တွင် အလှပဆုံး နေထိုင်လို့ အကောင်းဆုံးဖြစ်သော နေရောင်ကွန့် မြူးသည့် မတ်လ နွေဦးတွင် ဖြစ်လေသည် ။

ကျွန်တော်သည် ပင်လယ်နားတွင် ကြီးပြင်းလာသော အောက်အရပ်ဒေသသားဖြစ်ပြီး ယခုကဲ့သို့ အထက်မြန်မာပြည် တောင်စခန်း မြို့ကလေးကို ရောက်ဖူးခြင်းမှာ ပထမဆုံး အကြိမ် ဖြစ်၏။ မြူနှင်းတွေ ဆိုင်းလျက် တောင် အထပ်ထပ်နှင့် သာမောဖွယ်ရှိသော ချယ်ရီမြေတွင် ကျွန်တော့်အဖို့ မြင်ကွင်း အားလုံးမှာ သစ်ဆန်းလျက် ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ပင် ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်း ရောက်စက အားသည် နှင့် အချိန်တိုင်း အဆောင်တွင် နေသည် မရှိ၊ ဗိုလ်သင် တန်းကျောင်းပတ်လည်ကို လျှောက်လည်၍ သာ နေခဲ့သည် ။ ဒါကြောင့် မို့လား မသိ၊ ကျွန်တော် မနှင်းဆီကို အသိနောက်ကျခဲ့ရလေသည် ။

ကျွန်တော် နှင်းဆီကို ပထမဆုံးမြင်ဖူးရသည့် နေ့ကို မှတ်မိသေးပါသည် ။ ပြင်ဦးလွင်၏ တစ်ခုသော နေသာသည့် နံနက်ခင်းတွင် ဖြစ်၏။

အဲဒီနေ့က ကျွန်တော်ပထမဆုံး လက်ဖြောင့်တပ်သားတို့ အသုံးပြုသော သေနတ် (Sniper Gun) အကြောင်းကို သင်ရသော နေ့ပင်ဖြစ်သည် ။ လက် နက်ငယ်သင်တန်းဆရာ တပ်ကြပ်ကြီး အုန်းမောင်က ဤသေနတ်သည် စစ်ပွဲတွင် အထူးသဖြင့် ရန်သူ့ဘက်မှ ခေါင်းဆောင်လုပ်သည့် အရာရှိဗိုလ် ကို ပစ်ရန်သေနတ်ဖြစ်၍ ဤလက်နက်၏ အင်္ဂါရပ်များက မည်သို့ရှိကြောင်း စသည် ဖြင့် အသေးစိတ် တစ်နာရီလောက် ရှင်းပြပြီး...

"ကဲ...ခင်ဗျားတို့ တစ်ယောက်ချင်း လာပြီး ကြိုက်တဲ့ ပစ်မှတ်ကို ချိန်ကြည့်ကြ။ ဒီအပေါ်မှာ တပ်ထားတဲ့ မှန်ဘီလူးလေးရှိတယ် မဟုတ် လား။ အဲဒီမှန်ဘီလူးမှာ ပါတဲ့ ကြက်ခြေနက် အလယ်တည့်တည့်မှာ သာ ပစ်မှတ်ကို ဝင်အောင်ချိန်ထားလိုက်၊ ပစ်လိုက်ရင် ဘယ်တော့မှ မလွဲဘူး ။ ဒီရှေ့တန်း ညာဘက် အစွန်ဆုံး ဗိုလ်လောင်းက စကြည့်"

သေနတ်မှာ သုံးချောင်း ထောက်ခုံပေါ်ရှိ ဘယ်ညာ အထက်အောက် သို့ ရွှေနိုင်အောင် ပြုလုပ်ထားသော ကိရိယာပေါ်၌ ညှပ်ထား၏။ ဒါကြောင့် အလွယ်တကူ မိမိကြိုက်သည့် နေရာကိုချိန်ပြီး မရွှေဘဲ ထား ပစ်ခဲ့နိုင်သည် ။ ညာဘက်အစွန်ဆုံးတွင် ထိုင်နေသူမှာ ကိုထွန်းရွှေကြီး ဖြစ်၏။ ဒါကြောင့် သူပထမဆုံးထ လာပြီး သေနတ်ကို သုံးချောင်းထောက် စင်ပေါ်တွင် ဟိုလှည့် ဒီလှည့်နှင့် အကြာကြီး ချိန်နေပြီး နောက်ဆုံး သူကျေနပ်သွားတော့မှ ပြန်လာခဲ့သည် ။

ကျွန်တော်မှာ နံပါတ်နှစ် ဖြစ်၏။ ဒါကြောင့် ကိုထွန်းရွှေပြီးလျှင် ကျွန်တော်အလှည့်ဖြစ်၍ ထလိုက်သည် ။

"ဟေ့ကောင် ထွန်းထွန်း ငါချိန်ထားတာကို ပျက်မသွားစေနဲ့ နော်၊ မင်းသေသေ ချာချာကြည့်"

ကိုထွန်းရွှေမှာ ကျွန်တော်တို့ သင်တန်းတွင် အပျော်တတ်ဆုံးနှင့် အနောက်တတ်ဆုံး ဖြစ်ပေသည် ။ ခုလို တိုးတိုး ကျွန်တော့်ကို မှာ လိုက်သည် ကို ကြားရသည် နှင့် ဒီလူမဟုတ်တာ တစ်ခုခုတော့ လုပ်ထားပြီ ဖြစ်မည်ကို ကျွန်တော် တွေးမိ၏။

ကျွန်တော်သည် သေနတ်ဒင်ကို မလှုပ်အောင် ဖွဖွလေးကိုင်လိုက်ပြီး မှန်ဘီလူးတွင် ညာဘက်မျက်စိကို ကပ်၍ ကြည့်လိုက်သည် ။

"ဟာ"ရုတ်တရက် ကျွန်တော်အံ့သြပြီး နှုတ်မှ ပင် အသံတိုးတိုး ထွ

က်သွားမိသည်။ ဒီလူ တော်တော်နောက်တာပဲ၊ မှန်ဘီလူးမြင်ကွင်းမှာ မိ
နိကလေးတစ်ယောက် စက်ဘီးတစ်စီးဘေးတွင် ထိုင်၍ ချိန်းကြိုးတပ်
နေ ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ မြင်စက ငုံ့နေပြီး ရုတ်တရက်တပ် မရနိုင်သဖြင့်
စိတ်ညစ် သွားဟန်ရှိသည်။ ငုံ့နေသည့် မျက်နှာ ပြန်မော့ လာပြီး ထလို
က်၏။ ဒီလိုထ လိုက်မှ မိနိကလေးမျက်နှာ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက်မှာ မြ
င်ကွင်းတွင် ပေါ်ပေါ်လွင်လွင်ဖြစ်လာ၍ "ဟာ...တယ်လှပါလား" ဟု ကျွ
န်တော်ပင် ရုတ်တရက် မှတ်ချက်ချလိုက်မိ၏။

မိနိကလေးမှာ အသားဖြူ၍ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုး
ရှိလှသည်။ လုံချည်အနီရောင်ရဲရဲနှင့် အင်္ကျီအဖြူကို ဝတ်ဆင်ထား သဖြ
င့် အဝတ်အစားမှာ နေရောင်အောက်တွင် တောက်ပ၍ နေသလိုပင် ဖြစ်
၏။ မျက်နှာမှာ မှန်ဘီလူးပေါ်တွင် သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရသော် လည်း ငယ်
ရွယ်နုပျို ဟန်၊ လှဟန် ပေါ်နေကြပေသည်။ ရုတ်တရက် ကျွန်တော်၏
မျက်စိမှာ မှန်ဘီလူးနားမှ မခွာနိုင် ငေးစိုက်ကြည့် နေမိပြီး တစ်မိနစ်
လောက်ကြာမှ နောက်လူများကို အခွင့်အရေး ပေးရပေဦးမည်ကို သတိ
ရပြီး မှန်ဘီလူးနားမှ မျက်စိကို ခွာလိုက်၍ ချက်ချင်းပင် ကျွန်တော် နေ
ရာသို့ ပြန် လာပြီး ထိုင်လိုက်သည်။

"ဟေ့ကောင်... တွေ့တယ် မဟုတ်လား" ကျွန်တော် ထိုင်လိုက် သည်
နှင့် ကိုထွန်းရွှေကြီးက ကျွန်တော့်ကို ဆီးမေးလေသည်။

"တွေ့တာပေါ့ဗျ၊ ဘယ်ကကောင်မလေးလဲ ခင်ဗျား သိလား..."

"သိတာပေါ့ကွ...သူ့နာမည်က မနှင်းဆီတဲ့၊ ဂေါ်လချိုမလေး"

"ဘာ... ဂေါ်လချိုမလေး၊ ဂေါ်လချိုက ဘာလူမျိုးလဲဗျ..."

"မင်းနှယ်ကွာ... အလိုက်တာ ဂေါ်လချို ဆိုတာ ဂေါ်လခါးပေါ့ကွ၊ မနှ
င်းဆီမျက်နှာက အမြဲပြီးချိုနေလို့ တို့ က ခါးတယ်ဆိုတဲ့ ရွံ့စရာ၊ အန်စ

ရာ စကားကို မသုံးဘဲ ခေါ်လခါးမလေးအစား ဂေါ်လချိုမလေးလို့ ခေါ်တာ ကွ..."

ကိုထွန်းရွှေကြီးမှာ သူ့စကားကို သူ့ဟာသူသဘောကျပြီး ကျေနပ်စွာ အသံထွက်အောင်ပင် ရယ် လိုက်လေသည်။ ကျွန်တော်ပင် ရော၍ ပြုံးလိုက်မိ ၏။ ဒီလူပြောဟန် ဆိုဟန်ကို ထောက်လျှင် ဒီကောင်မလေးကို သူတို့ လူသိုက် တော်တော်လေး အကြောင်းစုံ သိထားကြဟန်ရှိ၏။

"မောင်ရင် ဝါသနာပါတယ် ဆိုရင်တော့ သတင်းကောင်း ပြောပြရဦး မယ်၊ ကိုယ်တို့ အဆောင် ၆ ရဲ့ နောက်က လမ်းလေးရှိတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီလမ်းအတိုင်း လိုက်သွားလျှင် နှစ်ဖာလုံလောက်ရောက်တော့ ဂေါ်လခါး ရွာလေးတစ်ရွာရှိမယ်၊ အဲဒီရွာမှာ ဒီကောင်မလေး နေတယ်၊ အဲဒီလမ်းက အဲဒီကောင်မလေး နေ့တိုင်း ကျောင်းသွားတယ်..."

ကျွန်တော်သည် ကိုထွန်းရွှေကြီး ဖြီးနေသည် ဟု ပင် ထင်သည်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော့်မှာ ဒီကောင်မလေးကို စိတ်ဝင်စားလှသည် မဟုတ်၊ ဒီလူကြီး ဘယ်လောက်များ ဆက်ပြီးဦးမှာ လည်း သိချင်သည် နှင့် ..

.

"ခင်ဗျား တကယ်ပြောတာလား"

"ဪ... တကယ်ပါကွာ၊ မင်းမယုံရင် ညနေ ၅ နာရီလောက် ကျတော့ တို့ အဆောင်ဘက်လာခဲ့၊ ကောင်မလေး ကျောင်းကပြန်တာ ငါပြမယ်..."

ကိုထွန်းရွှေ ဒီလောက်တောင် တိတိကျကျ ပြောနေသဖြင့် ဒီလူကြီး စကားကို ကျွန်တော်ပင် ယုံရတော့မလို ဖြစ်နေပေသည်။

ကျွန်တော်တို့ သင်တန်းမှ ဗိုလ်လောင်းအားလုံးမှာ မှ င်သေလှ၏။

ကျွန်တော့်နောက်မှ လူများမှာ လည်း တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် မှန်ပြောင်း ကို ထကြည့်ကြပြီး စိတ်ထဲက ရယ်ချင်ပြီးချင်သော်လည်း ဆရာအုန်းမောင် မရိပ်မိအောင် ကိုယ့်နေရာကိုယ် ခပ်တည်တည်ပင် ပြန်ထိုင်ကြ၏။ သို့သော် ရှေ့တန်းမှ လူများ ကံကောင်းသလောက် နောက်တန်းမှ လူများမှာ ကံဆိုးကြ ရှာသည် ။ သူတို့ အလှည့်ရောက်၍ မှန်ပြောင်းတွင် ကြည့်လိုက်ကြသောအခါ မနှင်းဆီ မရှိတော့၊ စက်ဘီး ပြင်ပြီးသွားပြီမို့ ဆက်စီးသွားပေပြီ။

ကျွန်တော် မနှင်းဆီကို ဆုံစည်းရန် အကြောင်းက ဖန်လာပြန်သည် ။ နှင်းဆီကို ပထမ မြင်ဖူးလိုက်သည့် နေ့ကစပြီး နှစ်ပတ်လောက် အကြာတွင် ကျွန်တော်တို့ နေထိုင်လျက်ရှိသော တောင်ထိပ်တွင် တည်ဆောက်ထားသည့် အဆောင် ၄ တွင် လူများ သည် ဟု ဆိုကာ လေ့ကျင့်ရေးမှူး အရာရှိက ကျွန်တော်နှင့် တင်မိုးကို လူနည်းသော ကိုထွန်းရွှေကြီးတို့ အဆောင် ၆ သို့ ရွှေ့ပြောင်းပေးလိုက်၏။

ထိုနေ့က တင်မိုးနှင့် ကျွန်တော် ရှိစုမဲ့စု ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းများ အဆောင် ၆ တွင် နေရာချနေတုန်း ရှိသေးစဉ်-

"ရဲဘော်တို့ ... မဖူးလိုက်ရ မရှိစေနဲ့ ၊ မနှင်းဆီ လာပြီဟေ့" ကိုထွန်းရွှေကြီး၏ အော်လိုက်သော အသံနှင့် အတူ ဆက်တိုက်ပင်-

"ဟေ့...ဟေ့... မနှင်းဆီ ရုပ်ရည်လှပါသည် ၊ ဟေ့...ဟေ့... မနှင်းဆီ ရုပ်ရည်ချောပါသည် "

ကျော်မြင့်တို့ အခန်းဘက်မှ အသံကြောင်ကြီးနှင့် ဟစ်ဆိုလိုက်သော တေးသံများ နှင့် အတူ အိပ်နေကြသော လူများမှာ လည်း ခုတင်များပေါ်မှ ဝုန်းဒိုင်းနှင့် ထ၍ အနောက်ဘက် ဝရန်တာသို့ ပြေးသွားကြဟန်ရှိသောအသံ များကို ကြားရသည် ။

"ဟေ့...ဘာဖြစ်တာလဲကွ" တင်မိုးက မနှင်းဆီသတင်း ကြားဖူး ဟန် မရှိသဖြင့် ကျွန်တော့်ကို လှမ်းမေးသည်။ ။

"ဟေ့ကောင် လာလာ မနှင်းဆီဆိုတာ မင်းကိုငါပြမယ်" ကျွန်တော် က တင်မိုးကို ဆရာလုပ်၍ ဟိုလူတွေ ပြေးထွက်သွားရာ နောက်ကိုလိုက် ပြီး အခန်းမှ ပြတင်းပေါက်ကို ခုန်ကျော်လိုက်ကြသည်။ ။

"ဟော...ဟော... တွေ့ပါပြီ၊ သူ့ကို တွေ့ပါပြီ၊ ဟော...ဟော... တွေ့ပါပြီ၊ မနှင်းဆီကို တွေ့ပြန်ပြီ"

ဘယ်လိုမှ နားထောင်လို့ မကောင်းသော အသံကြီးများ နှင့် ဝိုင်း အော် ဆိုနေသည့် ကိုကျော်မြင့်တို့ အဖွဲ့ကြည့်ရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် ယူက လစ်ပင်တွေ တန်းစီပေါက်နေသော လမ်းလေးအတိုင်း စက်ဘီးစီးလာသည့် မနှင်းဆီကို မြင်လိုက်ရ၏။ ဒီနေ့တော့ မနှင်းဆီမှာ ထဘီမိုးပြာရောင်နှင့် အင်္ကျီပန်းရောင် လက်တိုလေးကို ဝတ်ထားလေသည်။ ။ လမ်းဘေးမှ ကျွန်တော် တို့ အဆောင်မှာ ကိုက်နှစ်ဆယ်လောက်သာ ဝေးသဖြင့် မနှင်းဆီ မျက်နှာကို ထင်ထင်ရှားရှားပင် ဒီတစ်ခါတော့ တွေ့လိုက်ရသည်။ ။ နဂိုကမှ ဂေါ်ရခါး လူမျိုးများမှာ အရပ်အမောင်း မျက်နှာ အသွင်အပြင် အကုန်လုံးမှာ ကျွန်တော် တို့ မြန်မာလူမျိုးများ နှင့် တူလွန်းလှသည့် ကြားထဲ ခု မနှင်းဆီမှာ မြန်မာ မလေးများ အသွင် အဝတ်အစားကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး မျက်နှာမှာ လည်း ဘာမှ ကုလားတွေ ခြယ်သထားသလို ဆေးအနီ၊ အပြာတွေ သံကွင်းတွေလည်း မရှိ သဖြင့် ကျွန်တော့်မျက်စိတွင် မြန်မာမိန်းကလေးများ အသွင် လှနေပါသည်။ ။ ပို၍ ထူးခြားနေသည် မှာ မြန်မာမိန်းကလေးများ လိုလည်း သူမ၏ ဆံပင်ကို အထူးပြုပြင်ထားခြင်းမရှိဘဲ အနောက်သို့ သိမ်း၍ စည်းထားခြင်းသာ ဖြစ် သဖြင့် သူမ၏ မျက်နှာမှာ ဆံပင်များများ အုပ်နေခြင်းမျိုးမရှိဘဲ ပေါ်

လွင် ဤ နေပြီး ရိုးသားစွာ လှပလျက် ရှိနေပေသည် ။

တစ်ဆောင်လုံးရှိ ဗိုလ်လောင်းများ အခန်းအသီးသီးတွင် ပြုထွက်၍ သူမအား ငေးကြည့်နေကြသော်လည်း သူမသည် ဣန္ဒြေလုံးဝ ပျက်သွား ခြင်းမရှိ။ ကိုကျော်မြင့်တို့ နောက်ပြီး သူမကို စောင်း၍ သီချင်း ဆိုကြသဖြင့်လည်း စိတ်ဆိုးသွားဟန်မပေါ်၊ ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့နေဟန်လည်း မပြ၊ ခုလို ပြင်ဦးလွင်၏ အေးချမ်းလှသော ညနေခင်း နေဝင်ဆည်းဆာအောက် တွင် သောကကင်းမဲ့စွာ သူမသည် လိုရာခရီးကို သွားနေပုံ ဟန်မျိုးသာ ပေါ်ပေသည် ။

ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်း တက်နေသူများ သည် ခြေချုပ်မိနေသူများ ကဲ့သို့ပင် ဖြစ်၏။ နှစ်ပတ်မှ တစ်ခါ မြို့ထဲထွက်ကြရသည် ။ ဤနှစ်ပတ်တစ်ခါ ဟု ဆိုသော်လည်း တကယ်လို့ အပြစ်တစ်ခုခုရှိလျှင် ဒီရတောင့်ရခဲသော အပြင်ထွက်ခွင့် ပိတ်ပင်လိုက်ခြင်း ခံရပြန်သည် ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်း ပတ်လည်တွင် လှမ်းမြင်နေရသော တောင်ကြီးများမှာ ကျွန်တော်တို့ အမြင်တွင် သဘာဝအတိုင်း ပြုလုပ်ထားသည့် တံတိုင်း နံရံကြီးများ ပင် ဖြစ်၏။ ဒီလို ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ် နေရလို့ လည်း ကျွန်တော် တို့ ဘဝမှာ မိန်းကလေးလှလှ မြင်တွေ့ရဖို့ အရေးမှာ ခဲယဉ်းလှ၏။ မြို့ထဲ မထွက်ရလို့ မြို့ထဲမှာ မမြင်ရသဖြင့် တပ်ထဲမှာ များကော မြင်ရမည် ထင်ပါ သလား။ မထင်လိုက်ပါလေနှင့် ။ တပ်ဝင်းထဲနေသော အရာရှိအချို့ အိမ်တွင် ညီမများ ၊ ခယ်မများ ရှိကြသည် မှန်သော်လည်း ၊ ကျွန်တော် မြင်ဖူးသလောက် တစ်ယောက်မှ ပုံမလာကြ၊ ဒီကြားထဲ အိမ်ထောင်သည် များ နေထိုင်သော အိမ်များ ဘက် မည်သူမှ မသွားရဟူသော အမိန့်က ရှိနေပြန်သေးသဖြင့် ဒီပုံပျက်ပန်းပျက် မိန်းကလေးများကိုပင် ကျွန်တော်တို့ မှာ မြင်ခွင့်မရကြပါ။

ဒါကြောင့် မနှင်းဆီကျောင်းက ပြန်လာသည့် ညနေ ၅ နာရီလောက် ရောက်ပြီဆိုလျှင် "ရဲဘော်တို့ မဖူးလိုက်ရမရှိစေနဲ့ " ဆိုသော ကိုထွန်းရွှေ ကြီးအသံ၊ မနှင်းဆီ သီချင်းဆိုသော ကိုကျော်မြင့်တို့ လူသိုက် အသံများမှာ ကျွန်တော် အဆောင် ၆ သို့ ရောက်သည့် နေ့မှ ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်းမှ ဆင်းသည့် နေ့အထိ နေ့စဉ် ကြားနေကျ အသံများ ပင် ဖြစ်၏။ နောက်ဆုံးဒီ အဆောင်သို့ ရောက်လာကြသော ကျွန်တော်နှင့် တင်မိုးမှာ လည်း မနှင်းဆီကို ကြိုသည့် အဖွဲ့တွင် ဘာကြောင့် များ လဲမသိ၊ နေ့စဉ် မပျက်မကွက် ပါဝင် လိုက်ကြ သည် သာ ဖြစ်၏။

ဟိုတုန်းက မနှင်းဆီကြောင့် အရူးထခဲ့ကြသော လူတွေကတော့ ကျွန်တော် အပါအဝင် အဆောင် ၆ မှ ဗိုလ်လောင်း အားလုံးပင် ဖြစ်၏။ ဒီအားလုံးတွင် မှ ပိုပြီး ထူးကဲစွာ ရူးပြလိုက်ကြသော လူများကား ရှိပေသေး သည် ။ ဒီလူများကား ကိုသန်းစိုးနှင့် ကိုခင်မောင်အေးတို့ ပင် ဖြစ်၏။ ကိုသန်း စိုးကတော့ လွိုင်ကော်ကို မနှစ်က ကျွန်တော်ရောက်တုန်း တစ်ခါတွေ့လိုက် သေးသည် ။ ကိုခင်မောင်အေးကတော့ ကျောင်းဆင်း လာကြကတည်းက ဒီနေ့ထိ ပြန်မတွေ့ခဲ့ဖူးသေး။ ဒီလူသတင်းလည်း မကြားရ၊ အစအန ပျောက် နေသည် ။

ရှေ့ဦး ကိုသန်းစိုး အကြောင်းကို ဖော်ပြလိုသည် ။ ကိုသန်းစိုးမှာ ဘားကျွမ်းသမား ဖြစ်၏။ လူမှာ ပုပု ဂင်တိုတိုနှင့် အထူးပင် သန်မာပုံရ သည် ။ ညနေတိုင်း မနှင်းဆီ လာရာလမ်းဘေးတွင် ကျွန်တော်တို့ အဆောင်လွန်သွား သည် နှင့် စိန်တမာချုံကြီးတွေ ရှိသည် ။ ဒီချုံကြီးတွေ ခံနေသဖြင့် မနှင်းဆီ ညနေဘက် စက်ဘီးကလေးနှင့် ပြန်လာလျှင် ဒီချုံနား ရောက်သည် နှင့် ကျွန်တော်တို့ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်သွားတော့၏။ ဒီလို ကျွန်တော်တို့ မြင်ကွင်း ကို ကန့်သတ်ထားသဖြင့်၊ ပထမကိုသန်းစိုး တို့ ဦးစီးပြီး ဒီချုံတွေကို ရှင်းပစ် အောင် ကျွန်တော်တို့ ကြိုးစားကြသေး

သည် ။ ဒါပေမဲ့ စိန်တမာပင်များမှာ တစ်ပင်နှင့် တစ်ပင် စုခဲ၍ ပေါက်
နေ၍ အကိုင်းများမှာ လည်း အလွန်မာလှ ပြီး ဆူးခက်များ လည်း ရှိ
သေးသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ မရှင်းနိုင်ဘဲ လက်မြေ^{၇၇}က် လိုက်ကြရသည် ။

ဤအခါတွင် ကိုသန်းစိုး တစ်ယောက်အနေနဲ့ ကတော့ အလျှော့မ
ပေး သေး။ မနှင်းဆီလာသော လမ်း၏ ညာဘက်ဘေး ကိုက်နှစ်ဆယ်
လောက် တွင် ဗိုလ်လောင်းများ အတွက် အားကစားရုံကြီး ရှိ၏။
ထိုရုံကြီးဘေးတွင် လက်မောင်းလေ့ကျင့်ရေးအတွက် လုပ်ထားသော
ဘားတန်းများ ၊ ပေနစ် ဆယ်လောက်မြင့်သည့် အောက်သို့ တွဲလောင်းချ
ထားသော ကြိုးရှည်ကြီးများ ရှိ၏။ ကိုသန်းစိုးမှာ နေ့စဉ် ညနေတိုင်းတွ
င် မနှင်းဆီ မလာခင် ထိုနေရာ သို့ အရင်သွားပြီး ပထမဘားတန်းတွင်
အမျိုးမျိုး ဘားကျွမ်းကစား၏။ နောက် မနှင်းဆီလာသည့် စက်ဘီးအရိပ်
အခြည်ကို မြင်သည် နှင့် ဘားတန်း ဘေးတွင် ရှိ တွဲလွဲချထားသည့် ပေန
စ်ဆယ်လောက် မြင့်မည်ဖြစ်သော ထိုကြိုး ထိပ်သို့ရောက်အောင် ခိုတ
က်ပြီး အပေါ်မှ မနှင်းဆီကို ကြည့်၏။ အမြင့် မှ ကြည့်ရသဖြင့် ဒီလူမှာ
အခြားလူတွေထက် ထူးခြားပြီး မနှင်းဆီ အဝေးသို့ ရောက်သွားသည် အ
ထိပင် မြင်နိုင်ပေသည် ။ ဒီလိုနှင့် ပထမပိုင်းတွင် ကိုသန်းစိုးမှာ အလွန်
စားသာ၍ နေသည် ။ ကျွန်တော်တို့ မှာ ဒီလူလိုပင် အမြင့်မှ တက်ကြည့်
ချင်ကြသော်လည်း သူလို လက်မသန်ကြသဖြင့် ထိုအမြင့်ကို မတက်နိုင်။
ဒါကြောင့် ... ကိုယ်မလုပ်နိုင် သဖြင့် လုပ်နိုင်သည့် လူကို ဝိုင်းဟားကြ
တော့သည် ။

"ဟေ့... မျောက်ကြီးကွ၊ ကိုယ်လူတို့ ဆပ်ကပ်ဟေ့၊ လာကြည့် ကြ"
ဆိုပြီး ကိုသန်းစိုး မခံချင်အောင် အမျိုးမျိုး နောက်ကြသည် ။ ဒီလိုနှင့် ကျ
ွန်တော်တို့ ပင် အနောက်ကောင်း၍ လား၊ ကိုသန်းစိုးပင် မနှင်းဆီကို အ

ငမ်း လွန်၍ လားမသိ၊ တစ်နေ့ မနှင်းဆီလာတုန်း ကိုသန်းစိုး ကြိုးပေါ်က ပြုတ် ကျတော့သည် ။ ဖုတ်ခနဲ အုန်းသီးများ ခွေပြာကျသလို အသံကြားသဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ကြလျှင် ကိုသန်းစိုး လဲနေသည် ကို မြင်လိုက်ကြရပြီး အဆောင်တစ်ဆောင်လုံးမှ လူများ ကိုသန်းစိုးရှိရာသို့ ပြေးထွက်သွားကြ သည် ။ ကိုသန်းစိုးမှာ တအင်းအင်းနှင့် ညည်းညူနေပြီး ခြေနစ်ဖက်စလုံး တော်တော်လေး နာသွားပုံရသည် ။ ဘယ်လောက် နာသွားသည် တော့မသိ ကိုသန်းစိုး ထိုဒဏ်ရာနှင့် ပင် မေမြို့စစ်ဆေးရုံတွင် နှစ်လလောက် တက်လိုက် ရသည် ။

နောက်ကိုခင်မောင်အေး အကြောင်းကို တင်ပြလိုသေးသည် ။ ဒီလူက တော့ ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် မျက်နှာသွယ်သွယ်နှင့် ဆံပင်နက်နက် ဒီဆံပင်က နဖူးကို အမြဲအုပ်ကျနေသည် ။ အသားကလည်း အနည်းငယ်ညိုပြီး ဂေါ်လခါး ရုပ်မျိုး ပေါက်နေသဖြင့် ဂေါ်လခါးများ လိုသာ ဝတ်စားနေမယ်ဆိုလျှင် ဂေါ်လခါးဟု လူတိုင်း ယုံပေမည်။

သူက အပြေးဝါသနာပါ၍ ပင်လား၊ မနှင်းဆီကို ငမ်းချင်လို့ ပင်လားမသိ၊ ညနေတိုင်း အပြေးကျင့်သည် ။ သူပြေးသည့် ခရီးအကွာအဝေးမှာ နည်းနည်းနောနောမဟုတ်၊ ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်းဝင်းသာမက တစ်ခါတလေ မေမြို့အပြင်ဘက်ကိုပင် ပတ်၍ ပြေးတတ်သည် ။ သို့သော် သူ၏ ပြေးပုံက ထူးခြားနေသည် မှာ သူပြေးချင်ရာ လျှောက်ပြေးပြီး အဆုံးသတ် ပြန်ဝင်လာ သည့် အချိန်နှင့် မနှင်းဆီ ကျောင်းပြန်သည့် အချိန် ကို က်နေခြင်းပင် ဖြစ်၏။ နေ့စဉ် မနှင်းဆီ စက်ဘီး မလှမ်းမကမ်းမှ လိုက်ပြီး တစ်လမ်းလုံး ပြေးလာ၍ ကျွန်တော်တို့ အဆောင်ရှေ့ရောက်မှ ရပ်တော့သည် ။

ကျွန်တော်တို့ အဆောင်မှ ကိုထွန်းရွှေနှင့် ကိုမြတ်စိုးတို့ သည် လည်း

တစ်ခါက မနှင်းဆီကို ငမ်းဖို့ အဓိကထားပြီး ကိုခင်မောင်အေးနှင့် အတူ လိုက်ပြေးကြဖူးသည်။ ဒါပေမယ့် ဒီလူတွေ နှစ်ရက်မခံပါ။ ပထမ တစ်ရက် သာ လိုက်ပြီး နောက်နေ့ မလိုက်ကြတော့။ "မစားသာဘူး၊ တော်တော် မောတယ်" ဟု ပြောကြသည်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အဆောင်မှ လူများမှာ ကိုခင်မောင်အေးကို မနာလိုကြသော်လည်း သူ့လိုလည်း မလုပ်နိုင် ကြသဖြင့် အသာကြည့်နေရသည်။ အသာကြည့်နေဟု သာ ဆိုသော်လည်း အေးအေး ကြည့်နေသည် မဟုတ်၊ ညနေတိုင်း မနှင်းဆီ နောက်က ကိုခင်မောင် အေး ပန်းဝင် လာပြီဆိုရင် "လန်ခြားကုလားကွ၊ ဆွဲပေးလိုက်ပါဦး ဟေ့" ဟု အော်ပြီး လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ ဝိုင်းဟားကြသည်။ မနှင်းဆီ ကလည်း မှန်မှန်ဖြည်းဖြည်း စီးသည် မဟုတ်၊ ကျွန်တော်တို့ အဆောင်နား မရောက်မီ ကပင် အရှိန်တဖြည်းဖြည်း မြန်လာအောင် စီး၏။ ဒါကြောင့် နောက်မှ လိုက် သော ကိုခင်မောင် အေးမှာ မနှင်းဆီနှင့် မကွာအောင် မနည်း ကြိုးစားလိုက် ရရှာသည်။ "ဪ... ကိုခင်မောင်အေးက ဝဋ်ကြီးလှပေစွ" လို့ ပထမက ကျွန်တော်တို့ ထင်ခဲ့သည်။ သို့သော် နောက်ပိုင်း၌ ဒီလူမှာ မနှင်းဆီကို ငမ်းခြင်းမှ အမြတ်အစွန်းရ၍ လာသည်။ ။ ၎င်းကား ထိုနှစ် မြောက်ပိုင်းတိုင်း စစ်ဌာနချုပ်တွင် ပြုလုပ်သော ပြေးခုန်ပစ်ပြိုင်ပွဲတွင် ကိုခင်မောင်အေး တစ်ယောက် မီတာ ၁၅၀၀ ပြေးပွဲတွင် ပထမ ရသည် တဲ့။ ။

တစ်ခါ ကျွန်တော် မှတ်မိသေးသည်။ ။ စစ်မြေပြင် ကိုယ်လက်ကြံ့ခိုင်ရေးဟု ဆိုသော စစ်ယူနီဖောင်း အပြည့်အစုံဝတ်၍ ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်း အရှေ့ဘက်ရှိ ကျောက်တောင်ကြီးကို ပတ်ပြေးရသော နေ့တစ်နေ့တွင် ဖြစ်၏။ ဒီကျောက်တောင်ကြီးသည် ကျွန်တော်တို့ ဗိုလ်လောင်းများကို ဒုက္ခဆင်းရဲ အမျိုးမျိုးကို ပေးသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ က "ရွှေရင်ဆိုတောင်" ဟု အမည်ပေး ထားကြ၏။

အဲဒီနေ့ ကျွန်တော်တို့ ကျောက်တောင်ကြီးကို တစ်ပတ်ပြည့်အောင် ပတ်ပြီး ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်းဝင်းသို့ ပြန်ဝင်ကြခါရှိသေး...

"ဟေ့..ဟိုမှာ မနှင်းဆီမဟုတ်လား" အရှေ့ဆုံးမှ ဦးဆောင်ပြေးနေသော ကိုမြတ်ကျော်ကြီး၏ အော်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။ ထိုအသံနှင့် ဆက်၍ ပင်...

"မြန်မြန် ပြေးဟေ့၊ သူ့ကို မိသွားအောင်" အားပေးသံများ လည်း ပေါ်လာ၏။ မနှင်းဆီသည် ရှေ့ကိုက်တစ်ရာလောက်တွင် စက်ဘီးမှန်မှန် စီး၍ သွားနေသည် ။ ခါတိုင်းနေတွေသာဆိုရင် ခုလိုကျောက်တောင်ပတ်ခဲ့ပြီး မောပန်းနေကြတုန်း မြန်မြန်ပြေးဟု ပြောမိလျှင် ပြောသူကို ဝိုင်းဆဲကြတော့ မည်သာဖြစ်သည် ။ ဒီနေ့တော့ ဘယ်သူမှ မဆဲ၊ ပြေးနေကြသည့် ခြေလှမ်း တွေသာ တိုင်ပင်ထားသလို ချက်ချင်းမြန်လာကြသည် ။ ဒီလိုနှင့် မနှင်းဆီကို ကျွန်တော်တို့ မီလာတော့သည် ။ ထိုနေ့က ပြေးလို့ ကောင်းလှ၏။ သုံးယောက် တန်းစီ၍ ပြေးနေရသော ကျွန်တော်တို့ ဗိုလ်လောင်း သုံးဆယ်၏ ဘေးတွင် မနှင်းဆီကိုထား၍ ပြေးနေရသည် မှာ မော၍ မောမှန်း မသိကြ။

ဒီလိုနှင့် ကျွန်တော်တို့ အဆောင်ဘက်သို့ သွားသော လမ်းရောက်သည့် အခါ၌ မနှင်းဆီ ကွေ့သည့် အတိုင်းပင် ကျွန်တော်တို့ လိုက်ကွေ့ကြ၏။ ဤလမ်းသည် တဖြည်းဖြည်းကျဉ်းလာသဖြင့် မနှင်းဆီသည် ကျွန်တော်တို့ ဘေးမှ ကျော်တက်ပြီးသွားအောင် စက်ဘီးကို မြန်မြန်စီး၍ ၊ ကျွန်တော်တို့ က ထိုအခွင့်အရေးကိုမပေး၊ သူမမြန်လာသလိုပင် ကျွန်တော်တို့ ကလည်း ပြေးနေသည့် နှုန်းက ပိုမြန်အောင်ပြေးပြီး သူမ၏ စက်ဘီးကို ကျွန်တော်တို့ ဘေးက ကျော်မတက်သွားနိုင်အောင် ကပ်ထားကြသည် ။ လမ်းသည် တဖြည်းဖြည်း ပို၍ ကျဉ်းလာ၏။ ဒီလိုန

င့် နောက်ဆုံး မနှင်းဆီ စက်ဘီး မြောင်းဘေး ထိုးကျသွားပြီး လဲသွား
တော့သည်။ ။

အရှိန်မြန်လွန်းသဖြင့် စက်ဘီးတခြား၊ လူတခြားပင် လွင့်စဉ်ကျ
သွား၏။ ချက်ချင်း ကျွန်တော်တို့ အပြေးရပ်လိုက်ကြပြီး မနှင်းဆီ စက်ဘီး
ကို ပြန်ထူပေးသူကပေး၊ မနှင်းဆီဘေးတွင် ဝိုင်းအုံနေပြီး ပြုစုပေးသူက
ပေး ကြသည်။ ။ မနှင်းဆီ ညာဘက်ခြေထောက်မှာ တော်တော်နာသွားပုံ
ရသည်။ ။ ချက်ချင်းပင် ရောင်၍ လာသဖြင့် တာဝန်မှူးအရာရှိတို့ ကို ချ
က်ချင်းဖုန်းဆက် ပြီး သူမ၏ အိမ်သို့ လိုက်ပို့စေရသည်။ ။

ထိုနေ့ကစပြီး တစ်ပတ်လောက်ကြာသည် အထိ မနှင်းဆီကို မမြင်ကြ
ရတော့။ ကျွန်တော်တို့ မှာ ဟိုနေ့က ရှေ့က ဦးဆောင်ပြေးသော ကိုမြတ်
ကျော် ကြီးကိုသာ အပြစ်တွေ အားလုံးပုံပြီး ဝိုင်းဆဲကြသည်။ ။ မိမိကိုယ်
မိမိတော့ မပါသလို လုပ်နေကြ၏။

ဒီလိုနှင့် တစ်ပတ်ကျော်လာသော အခါ၌ မူ ကျွန်တော်တို့ ဆက်
အောင့် မနေနိုင်တော့ မနှင်းဆီအိမ်လူနာမေးသွားဖို့ ကြံစည်ကြတော့ သ
ည်။ ။ ခက်နေသည် မှာ မနှင်းဆီတို့ ရွာမှာ အရက်ဆိုင်များ ရှိသဖြင့် ဗိုလ်
လောင်းများ မသွားရနယ်မြေ အဖြစ် ကျောင်းအုပ်ကြီးက အမိန့်ထုတ်
ထားသော နေရာဖြစ် ၏။ ဒါကြောင့် ပထမ ကျွန်တော်တို့ သွားရမှာ မဝံ့
ဘဲ တွန့်ဆုတ်၊ တွန့်ဆုတ် ဖြစ်ဖြစ်နေကြသည်။ ။ ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံး
ကိုထွန်းရွှေကြီး အဆွယ်ကောင်း သည် နှင့် တင်မိုးနှင့် ကျွန်တော် လိုက်
သွားမိ၏။

မြူတွေဆိုင်းလျက်ရှိသော ဆောင်းလ၏ ညတစ်ည ဖြစ်၏။
အချိန်မှာ ၈ နာရီလောက် ရှိပေမည်။ လသာသည့် ည ဖြစ်သော်လည်း
မြူတွေဆိုင်းနေ သဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင် မြင်ကွင်းအားလုံးမှာ ဖွေးဖွေးဖြူ

နေပြီ။ ပြတ်ပြတ်သား သား မရှိလှပေ။ ကိုထွန်းရွှေကြီး အကြံပေးသည့် အတိုင်း ကျောင်းကအရာ ရှိကြီး တစ်ယောက်ယောက်မြင်လျှင် ရုတ်တရက် မမှတ်မိအောင် ရှမ်းဘောင်း ဘီများ ဝတ်၍ ခေါင်းတွင် လည်း စစ်မျက်နှာသုတ်ပဝါများကို ပေါင်းထားကြ သည် ။

ကျွန်တော်နှင့် တင်မိုးမှာ တစ်ခါမှ သွားဖူးကြသည် မဟုတ်သဖြင့်၊ ကိုထွန်းရွှေကြီး ဦးဆောင်ရာသို့ နောက်မှ ကုပ်ကုပ် ကုပ်ကုပ်နှင့် လိုက်သွား ကြရသည် ။ ရွာစပ်သို့ ရောက်သည် နှင့် ခွေးတွေက တစ်စီနှင့် စဟောင်တော့ သည် ။

"ဟေ့... လူကြီး၊ ခင်ဗျား... အိမ်သိလို့ လား"

တင်မိုးက ကိုထွန်းရွှေကြီးကို စိတ်မချသဖြင့် လှမ်းမေးသည် ။

"ငါသိပါတယ်ကွာ၊ သွားမှာ သာ သွားစမ်းပါ၊ ဟိုရှေ့က ဝင်းတံခါး အဖြူလေး သုတ်ထားတဲ့ အိမ်ပဲ..."

ကျွန်တော်တို့ မှာ ကိုထွန်းရွှေ ထိုးပြသည့် လရောင်အောက်တွင် ဝိုးတိုးဝါးတား မြင်နေရသော အိမ်ငယ်ဆီသို့ အမြန် ဆက်သွားကြသည် ။ အိမ်နားရောက်သည် နှင့် အရှေ့ဆုံးက သွားနေသော ကိုထွန်းရွှေကြီးက

"ဟေ့...ဟိုကောင်တွေတောင် တို့ နဲ့ ဦးအောင် ရောက်နေကြပြီ..."

ဟုတ်ပါသည် ။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ပေါ်လှမ်းကြည့် မိလိုက်လျှင် ကိုကျော်မြင့်၊ ကိုတင်လှိုင်၊ ကိုမြတ်ကျော် စသည့် လူသုံးယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည် ။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ပေါ်သို့ လှမ်းတက်လိုက်ကြလျှင် ခြေထောက်တွင် ပတ်တီးအဖြူကြီးစည်း၍ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသော မနှင်းဆီ၊ သူမဘေးတွင် ဘောင်းဘီ ကာကီရောင်၊ အကျဉ်းကာကီရောင်တို့ ကို ဝတ်ဆင်ထားသော နှုတ်ခမ်းမွေးကြီး ကားကားနှင့်

သူမ၏ ဖခင်ဖြစ်ဟန်တူသော ကုလားကြီးကိုလည်း မြင်လိုက်ရ၏။ မနှင်းဆီ မှာ ကျွန်တော်တို့ ကို မြင်သည် နှင့် ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်ပြီး ကိုမြတ်ကျော်တို့ ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ဖို့ ပြောသည် ။ ကျွန်တော်တို့ မှာ ခြေလှမ်းသွက်လှသော ကိုမြတ်ကျော်တို့ လူသိုက်ကို မခံချင်လှသော်လည်း မနှင်းဆီတို့ သားအဖရှေ့ မှာ မို့ အသာငြိမ်နေရပြီး ကိုထွန်းရွှေကြီးက သူယူလာခဲ့သော ဝင်တိုဂျင်နီ လိမ်းဆေးဘူးနှင့် စစ်သားသုံး ဆေးပတ်တီးတစ်ထုပ်ကို မနှင်းဆီကို လှမ်းပေး သည် ။

"ကျွန်တော်တို့ နောက်တာ လွန်သွားတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မသန့်ရှင်းတဲ့ စိတ်နဲ့ စတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်ညီမလေး အရင်းကို စသလိုစတာပါ၊ ဟောဒီကောင်ကြီး သောက်သုံးမကျလို့ ညီမလေး ခြေထောက်နာရတာ"

"ကိုထွန်းရွှေက ကိုမြတ်ကျော်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး အပြစ်တင်သည် ။ ကိုမြတ်ကျော်က ပြန်ပြောမည်လုပ်တုန်း မနှင်းဆီကဝင်၍ ...

"ကျွန်မလည်း ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါဘူး၊ အစ်ကိုတို့ ကို ကျွန်မအစ်ကိုအရင်းတွေလိုပဲ သဘောထားပါတယ်၊ စိတ်လည်း မဆိုးပါဘူး၊ ဒါက ကျွန်မ အဖေပါ"

မနှင်းဆီက သူမ၏ ဖခင်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ကို မိတ်ဆက်ပေးသည် ။ ကျွန်တော်တို့ က အလိုက်သင့် ပြန်၍ ပြောနေစဉ် ကိုထွန်းရွှေကြီးက ဘယ်လို သတိရမိသည် မသိ...

"ဟေ့...တို့ ကင်းချထားဦးမှ ကွ၊ ကျောင်းက ဆရာတစ်ယောက် ယောက် လိုက်ဖမ်းရင် ခက်နေမယ်၊ ရွာလမ်းမှာ တစ်ယောက် သွားစောင့် ဦးမှ ၊ ဟေ့ဘယ်သူ သွားမလဲ"

ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်မှ ပြန်မပြော၊ ဒီလိုမပြောသဖြင့် တို့

တော့ မသွားချင်ဘူး။ ခင်ဗျားပဲ သွားစောင့်ချင်စောင့် ဟု ဆိုခြင်းပင်။
နောက်ဆုံး သူမသွား၊ ငါမသွားနှင့် ငြင်းနေကြသဖြင့် မဲချရတော့သည်။ ။

ကံဆိုးသူမှာ ကျွန်တော် ဖြစ်၏။ ကင်းတာဝန် ကျွန်တော် ကျ၏။
ဒါကြောင့် မနှင်းဆီကို နှုတ်ဆက်ပြီး ရွာထိပ် ပြန်ထွက်ခဲ့ရသည်။ ။ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးမှာ အသံဟူ၍ လုံးဝ မကြားရဘဲ ငြိမ်သက်လျက်ရှိ၏။
လရောင်သည် ယူကလစ်ပင်၏ အရွက်များကြားမှ ဖောက်၍ ကျွန်တော့်ကိုယ် ပေါ်သို့ ကျရောက်လာသည်။ ။ ယူကလစ်ပင်၏ သင်းပျံ့သော အနံ့များမှာ လည်း ကျွန်တော့် နှလုံးသားကို ပို၍ ချမ်းမြေ့စေပါသည်။ ။

သို့သော် ကျွန်တော်သည် ထိုည၏ အလှအပတွင် ကြာရှည်မယစ်မူးနိုင်ပါ။ ကျွန်တော် ဒီအပင်အောက်ရောက်၍ ဆယ်မိနစ်လောက်သာ ရှိဦးမည်။ ခွေးဟောင်သံတွေတည့်ညံ့နှင့် ရွာတွင်းမှ ဖုတ်ဖုတ်ဖုတ်ဖုတ်နှင့် ပြေးလာသံများကို ကြားလိုက်ရသည်။ ။ တဖြည်းဖြည်း နီးလာကြလျှင် ထိုလူများ မှာ ကိုထွန်းရွှေတို့ အဖွဲ့မှန်း သိရ၏။

"ဟေ့... ကောင် ထွန်းထွန်း၊ ပြေးပြေး၊ ဆရာအုန်းမောင်ကြီးတို့ လိုက်လာပြီ၊ ခွေးကောင်လေး မင်းအဖေ ဆရာအုန်းမောင်ကြီး ဝင်လာတုန်းက မင်း မမြင်ဘူးလား..."

ကျွန်တော်သည် ကိုထွန်းရွှေကြီးကို ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ရှေ့ဆုံးမှ ပြေးနေသော တင်မိုးကို မီအောင်သာ ခြေကုန်ပစ်ပြီး လိုက်တော့သည်။ ။

အဲဒီနေ့က မနှင်းဆီဆီ အသွားကောင်းကြ၍ ဆရာအုန်းမောင်မြင်သွားသော ကိုထွန်းရွှေကြီးနှင့် ကိုမြတ်ကျော်တို့ ဗိုလ်သင်တန်း ကျောင်းအုပ် ကြီးနှင့် ဝင်တွေ့ကြပြီး တစ်ပတ်တိတိ ကျောင်း၏ အချုပ်ခန်းတွင် နေလိုက် ကြရသည်။ ။

ဒီလိုနှင့် နောက်တစ်ပတ်ကြာ၍ ကိုထွန်းရွှေနှင့် ကိုမြတ်ကျော်တို့ အ

ချုပ်ခန်းမှ ထွက်လာကြသောအချိန် မနှင်းဆီလည်း ခြေနာ ကောင်းသွား တော့သည်။ ။

ထိုအခါမှ စ၍ မနှင်းဆီနှင့် ကျွန်တော်တို့ အဆောင်မှ ဗိုလ်လောင်းများ မှာ မိတ်ဆွေကြီးများ စဖြစ်ကြတော့သည်။ ။ မနှင်းဆီသည် သူတို့ ခြံမှ ထွက် သော ပြောင်းဖူးရာသီတွင် ပြောင်းဖူး၊ စတော်ဘယ်ရီချိန်တွင် စတော်ဘယ်ရီ၊ ငှက်ပျောသီးချိန်တွင် ငှက်ပျောသီး ကျွန်တော်တို့ အဆောင်ကို ခြင်းကြီးများ နှင့် ပင်ပေး၏။ ကျွန်တော်တို့ ကလည်း ကျွန်တော်တို့ အဆောင်ရှေ့တွင် စိုက် ထားသော ပန်းခြံမှ နေ့စဉ်၊ ဒေလီယာပန်း၊ နှင်းဆီပန်းများကို မနှင်းဆီ အတွက် တပွေ့တပိုက်ကြီးပင် လက်ဆောင်ပေးကြသည်။ ။ မနှင်းဆီကျောင်း က ပြန်သည့် ညနေခင်းများ တွင် အရင်ကလို မနောက်ကျတော့။ ကောင်း ကောင်းမွန်မွန် ဝရန်တာထွက်ပြီး လက်ပြကြသည်။ ။ မနှင်းဆီကလည်း ကျွန်တော်တို့ ကို အမြဲပြန်၍ လက်ပြသည်။ ။

အမှန်ပင် ကိုထွန်းရွှေကြီး မနှင်းဆီအိမ်မှာ ပြောသလို တဖြည်းဖြည်းနှင့် မနှင်းဆီမှာ ကျွန်တော်တို့ အဆောင်တစ်ခုလုံးရှိ ဗိုလ်လောင်းများ ၏ ညီမလေးလိုပင် ဖြစ်လာတော့သည်။ ။

ဗိုလ်သင်တန်း ကျောင်းဆင်းပွဲနေ့တုန်းကလည်း မနှင်းဆီနှင့် သူ ဖေဖေကို ကျွန်တော်တို့ အဆောင် ၆ ၏ ဧည့်သည် တော်အဖြစ် ဖိတ် ခဲ့ကြသည်။ ။ ညဘက် ဧည့်ခံပွဲသို့ တက်ရောက်လာသော မနှင်းဆီမှာ ထိုညတွင် လာကြသော မိန်းကလေးများ တွင် အလှဆုံးပင် ဖြစ်၏။ ဗိုလ်သင်တန်း ကျောင်းဆင်းပွဲညတွင် အရာရှိဖြစ်လာကြသော ဗိုလ်လောင်းများသည် မိမိ တို့ ပထမဆုံး ဝတ်ဆင်ကြရမည့် ပုခုံးပေါ်မှ သပြေခက်ရွှေချောင်းလေးကို မိမိ အမြတ်နိုးဆုံးဖြစ်သော ချစ်သူသော်လည်းကော

င်း၊ မိခင်သော်လည်း ကောင်း၊ ညီမလေးကိုသော်လည်းကောင်း တပ်ခိုင်းတတ်ကြသည်။ ထိုည တွင် ကျွန်တော် အပါအဝင် ဗိုလ်လောင်း အတော်များများ သည် မနှင်းဆီကို ပင် တပ်ဆင်ခိုင်းကြသည်။

ငွေဝန်းစန္ဒာသည် ထိန်ထိန်သာလျက် ရှိ၏။ မနှင်းဆီသည် ငွေရောင် အောက်ဝယ် လှမျက်နှာတစ်ခုလုံးသည် ယဉ်တစ်ကိုယ်လုံးနှင့် လိုက်လျော ညီထွေ ရှိနေပေသည်။

ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်းက ဆင်းခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်တော်မှာ ပြည်နယ် အနှံ့ကို ရောက်နေခဲ့သည်။ ကရင်ပြည်နယ်ကိုလည်း ရောက်ခဲ့ဖူးသည်။ ကယားပြည်နယ်နှင့် ရှမ်းပြည်ဘက်လည်း ရောက်ခဲ့ဖူးသည်။ ဒီလို အတိ အကျ နေရသည် မရှိဘဲ လျှောက်သွားနေလို့ ပင်လား၊ မေမြို့ကိုပင် ပြန်မရောက်လို့ လားမသိ မနှင်းဆီကို မေ့နေခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတလေ ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်း အတူတူ တက်ဖြစ်ခဲ့ကြသည့် သူငယ်ချင်းများကို ပြန်တွေ့ရသည့် အခါများ ၌ ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်းက အကြောင်းတွေ ပြန် ပြောပြလျှင် မနှင်းဆီအကြောင်း ပါလာတတ်သည် သာ ဖြစ်၏။ နောက်ဆုံး လေတပ်ကို ပြောင်းလာသည့် အချိန်အထိလည်း မနှင်းဆီကို မတွေ့ရသေး။

လွန်ခဲ့သောနှစ် အောက်တိုဘာလကဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် လက်ထပ် ပြီးကာစ တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော့်ဇနီးသည် က မေမြို့သွားလည်ချင်သည် ဆိုသဖြင့် မိတ္ထီလာမှ မေမြို့သို့ ကားနှင့် ထွက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့ မန္တလေးရောက်ပြီးနောက် ခေတ္တ အပန်းဖြေကြပြီး၊ မေမြို့ဆက်တက်ရန် ဈေးချိုဘေးက ပတ်ပြီး ကားမောင်းလာစဉ် မေမန်းကားဆိပ်၌ မနှင်းဆီကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်သည် မနှင်းဆီအနီး၌ ကားကိုဘရိတ်ဆောင့် ဖမ်းလိုက်ပြီး...

"ဟေ့... မနှင်းဆီ" ကျွန်တော်သည် အော်၍ နှုတ်ဆက်လိုက် သည် ။

"ဪ... "မနှင်းဆီသည် ပြုံးပြီး ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်သည် ။
ကျွန်တော်သည် ကားတံခါးကို ဖွင့်ဆင်းပြီး...

"မနှင်းဆီ... မင်းကိုယ့်ကို မမှတ်မိဘူးလား..."

"မှတ်မိပါတယ်...ဗိုလ်ကြီး ထွန်းထွန်း မဟုတ်လား..."

ဪ...ဒီကောင်မလေး ကျွန်တော့်နာမည်ကို သေသေချာချာ မှတ်မိ
သေးတာကိုးလို့ တွေးမိရင်း နှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံးလိုက်မိ၏။

"မင်း... မေမြို့တက်မလို့ မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ကဲ...တက်တက် တို့ လည်း ... မေမြို့သွားမလို့ ဘဲ"

ကျွန်တော်သည် မနှင်းဆီ သရေသေတ္တာနှင့် ဆွဲခြင်းများကို ကူသယ်
တင်ပေးလိုက်ပြီး မနှင်းဆီဝင်ထိုင်ရန် တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည် ။ မနှင်း
ဆီ သည် ပေါ့ပါးစွာပင် ကျွန်တော့်ဇနီးဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။

ကျွန်တော်သည် ကားစထွက်သည် နှင့် မနှင်းဆီကို ကျွန်တော့် ဇနီး
သည် နှင့် မိတ်ဆက် ပေးလိုက်သည် ။ မနှင်းဆီမှာ ဟိုတုန်းကထက် န
ည်းနည်း ပိုဝလာသလိုရှိသည် ။ ခုလိုဝလာမှ ဖောင်းဖောင်းလေးနှင့် ပြ
ည့်နေသော သူမ၏ မျက်နှာမှာ တစ်မျိုး ချစ်စရာ ကောင်းနေသည် ။

"မနှင်းဆီ... ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ..." မေမြို့ စတက်ပြီမို့ ကားကို
ဂရုစိုက်မောင်းရင်း မေးလိုက်သည် ။

"စာမေးပွဲပြီးလို့ အိမ်ပြန်လာတာ..."

"ဪ...မင်းကျောင်းတက်နေတုန်းပဲလား၊ ဘယ်အတန်းရောက် ပြီ

လဲ..."

"ခု... ဘီအက်စီ နောက်ဆုံးနှစ် ဖြေပါတယ်..."

"ဟ... မနှင်းဆီက ဘီအက်စီ နောက်ဆုံးနှစ်တောင် ရောက်ပြီ" ကျွန်တော်သည် စိတ်ထဲက အထူးပင် အံ့သြသွားသည်။ အရင်တုန်းက မနှင်းဆီကို ဒီလောက်တောင် ပညာတွေ ဘာတွေ တတ်လာလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်မထင်မိ။ ထို့နောက် တင်မိုး၊ ကိုထွန်းရွှေ၊ ကိုမြတ်ကျော်၊ ကိုသန်းစိုး စသည့် ကျွန်တော်တို့ ဗိုလ်သင်တန်းတုန်းက အဆောင် ၆ မှ လူများကို မေးသည်။ ကျွန်တော့်မှာ မနှင်းဆီ မေးသမျှကို ဖြေနိုင်တာလည်း ရှိသည်။ မဖြေနိုင်တာလည်း ရှိသည်။ ဒီလိုနှင့် မေမြို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာကြ ပြီး ကျွန်တော်မှာ မနှင်းဆီကို ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်းကို ဖြတ်၍ သူမ၏ ရွာသို့ ရောက်အောင်ပင် လိုက်ပို့လိုက်သည်။

အပြန်ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်းက ပြန်ထွက်တော့လည်း မနှင်းဆီ အကြောင်းကိုပင် ဆက်တွေးနေမိသေးသည်။ ဟိုတုန်းက မနှင်းဆီကို စတွေ့ပုံ၊ မနှင်းဆီလိမ့်ကျပုံ၊ သူမ၏ ရွာသို့ ကျွန်တော်တို့ ညကြီး ခိုးသွားကြပုံတို့ မှာ ကျွန်တော့်အတွေးများ တွင် အစီအရီပေါ်၍ လာကြသည်။ မနှင်းဆီ တစ်ယောက် ဘီအက်စီ နောက်ဆုံးနှစ်ပင် ဖြေလာခဲ့ပြီး ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော်တို့ အဆောင် ၆ မှ လူတွေသိရင် ဘယ်လောက်များ ဝမ်းသာကြ ပေလိမ့်မည်။ တစ်ချိန်က ကျွန်တော်တို့ ပျော်ဖို့၊ နောက်ဖို့၊ စဖို့ လောက်သာ သဘောထားခဲ့သည့် မနှင်းဆီ အမည်ခံ ဒီဂျီလခါးမလေးကို ဒီလောက် အခြေအနေမျိုး ရောက်လာလိမ့်မည်ဟု ဘယ်သူမှ တွေးမိကြမည်မဟုတ်။

ဒါပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ကျွန်တော်တို့ မြင်စက မကောင်းသော အမြင်အတွေးနှင့် နောက်ခဲ့၊ ပြောခဲ့၊ ကြံခဲ့ရာမှ သူမကို တဖြည်းဖြည်း ညီမ

လေးအရင်းလို၊ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ချစ်လာအောင် ဟိုလွန်ခဲ့သည့် ဆယ်နှစ်
လောက်ကပင် နေတတ်လာခဲ့သော မနှင်းဆီသည်
ဒီလိုအခြေအနေမျိုး ရောက်အောင် တိုးတက်မြင့်မားလာခဲ့သည် မှာ
အံ့ဩစရာ မဟုတ်ဟု ပင် ကျွန်တော် မှတ်ချက်ချမိသည်။ ။

ဪ...မနှင်းဆီတစ်ယောက် လာမည့် အနာဂတ်တွင် လည်း ဆက်
လက် အောင်မြင်နိုင်ပါစေလို့ ...။

(စစ်တက္ကသိုလ် အပတ်စဉ် ၅ မှ လေသူရဲ
ဗိုလ်ကြီးမောင်မောင်အေး (ကျဆုံး) အတွက်)
၁၉၆၆ ခုနှစ် မတ်လ၊ သွေးသောက်။

ပြန်လည်တွေးမိလေတိုင်း

အချိန်မှာ ည ၉ ခွဲပေတော့မည်။

ကားထဲတွင် မတွေ့တာ လေးငါးနှစ်ရှိပြီဖြစ်သော သူငယ်ချင်းများ
မှာ နောက်ပြောင်လိုက်နှင့် ပျော်မဆုံး ရှိနေကြသည် ။

"ဟေ့ကောင်... ဖြည်းဖြည်း မောင်းကွာ၊ ကားတိုက်လို့ သေမှာ ကြောက်လို့ မဟုတ်ဘူး ၊ အိမ်မြန်မြန်ပြန်ရောက်ပြီး လူစုကွဲသွားမှာ စိုးလို့ "

ကျွန်တော်နှင့် မြင့်ရွှေတို့ ကြားတွင် ထိုင်လိုက်လာသော ရေတပ်က
ကိုသန်းထွန်းအောင်က ကိုထွန်းလွင်နှင့် စကားပြောနေရာမှ အရှေ့ခန်း
က ကားမောင်း နေသော တင်အောင်ကို လှမ်းပြီး အော်လိုက်၏။

"အေး...ဟုတ်သားပဲကွာ... ဖြည်းဖြည်းမောင်းစမ်းပါ"

မြင့်ရွှေကလည်း ကိုသန်းထွန်းအောင်ကို ထောက်ခံလိုက်၏။ တင်
အောင်မှာ ကားအရှိန်ကို လျှော့ချလိုက်၏။ ခုရောက်နေကြသော နေရာ
မှာ ရတနာပုံ ရေတပ်စခန်းမှ စထွက်စဖြစ်သည် ။

ကျွန်တော့်မှာ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် တွေ့ဆုံကြရသဖြင့် ရင်ထဲတွင် အ
ထူးဝမ်းသာမိသော်လည်း ဒီည ဆရာမကြီး ဒေါ်စောမာန်နှင့် အေးဝင်း
အကြောင်း ပြောပြလာခဲ့မိသဖြင့် အေးဝင်းကို မျက်စိတွင် မြင်နေပြီး
ဝမ်းနည်း လာသလို ရှိပြန်သည် ။ ဒီနေ့ ညဦးက မေမြို့စစ်တက္ကသိုလ်က
ရန်ကုန်သို့ လေ့လာရေးခရီးထွက်လာကြသော ကျောင်းအုပ်ကြီး
ဗိုလ်မှူးကြီး ခွန်နောင် နှင့် ဌာနမှူးဆရာများအား ကြိုကြိုက်တုန်း ရေ

တပ်တွင် အမှုထမ်းနေကြ သည့် စစ်တက္ကသိုလ်
ကျောင်းသားဟောင်းများက ဧည့်ခံပွဲ ကျင်းပကြသည်။ ကျွန်တော်သည်
လေတပ်က ဖြစ်၏။ ဒါပေမဲ့ ရေတပ်ကလူများ ကျောင်းသား ဟောင်း
တွေ အကုန်ပြန်ဆုံကြတဲ့ ပွဲလည်း ဖြစ်အောင် ရန်ကုန်တွင် ရှိနေကြ သ
ည့် စစ်တက္ကသိုလ် ကျောင်းဆင်းအရာရှိတွေ အားလုံးတက်ကြဖို့ လှမ်းဖိ
တ် ကြသည် ။ ဒါကြောင့် လည်း ခုကျွန်တော်တို့ မှာ
နှစ်ပေါင်းကြာမြင့်စွာ ကွဲကွာ နေကြသော သူငယ်ချင်းများ နှင့် ဆရာ
ဟောင်းများ ပြန်တွေ့ကြရသည်။ ။

တွေ့ကြရသည် မှာ အမှန်ပင် ဝမ်းသာစရာ၊ ပျော်စရာ ကောင်းလှ၏။

ကျွန်တော်မှာ မြင့်ရွှေ၊ ကိုထွန်းလွင်တို့ နှင့် အတူ ည ၆ နာရီမထိုး ခ
င်ပင် ရတနာပုံ ရေတပ်အရာရှိ ရိပ်သာသို့ ရောက်သွားခဲ့၏။ ရိပ်သာအ
တွင်း ၌ ကျွန်တော်တို့ ထက် စော၍ ရောက်ကြသော လူအချို့မှာ သော
က်ပွဲပင် စ၍ နေကြချေပြီ။ ဒီလူတွေအထဲမှာ ကျွန်တော်သိတဲ့ လူလည်း
ရှိ၏။ မသိတဲ့ လူလည်း ရှိ၏။ ကျွန်တော်မှာ အမှတ် ၄ စစ်တက္ကသိုလ် ဗို
လ်သင်တန်းမှ ဆင်းခဲ့သူ ဖြစ်၏။ ယခုစစ်တက္ကသိုလ်မှာ အမှတ် ၁၃၊ အ
မှတ် ၁၄ သင်တန်း တွေပင် တက်နေကြပြီမို့ ဒီနောက်ပိုင်း လူတွေကို ဘ
ယ်သိနိုင်ပါတော့မလဲ မဟုတ်လား။

ခြောက်နာရီဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်တွင် ကျောင်းအုပ်ကြီးနှင့် အဖွဲ့
ရောက်လာကြသည်။ အားလုံး ပုဂ္ဂိုလ်တွေ နီးပါးလောက်ပင် ကျွန်တော်
သိ၏။ ကျွန်တော့်၏ ဆရာဟောင်းများ ပင်။ သူတို့ ကို တစ်ဦးချင်း လူစုံ
အောင် လိုက်နှုတ်ဆက်ပြီး နောက်ဆုံး ဘယ်ဘက်အစွန်ဆုံး စားပွဲတွင်
စီးကရက် သောက်နေသော ဆရာမကြီး ဒေါ်စောမာန်၏ စားပွဲသို့ ရော
က်သွားသည်။ ဆရာမကြီးမှာ အဂလိပ်စာ ဌာနမှူး ဖြစ်၏။ ဖြူဖြူ၊ ခန့်ခ

နဲ့၊ ချောချော။ ယခု အသက် ခြောက်ဆယ်ကျော်သည့် တိုင်အောင် မျက်နှာမှာ ကြည်လင်၍ ချောတုန်း ဖြစ်၏။

"ဆရာမကြီး နေကောင်းတယ်နော်..."

"ဪ... ထွန်းထွန်း၊ မင်းလည်း ဝလာပါလား၊ အခု ဘယ်ရောက် နေလဲ"

"စစ်ရုံး လေတပ်သုတေသနဌာန ရောက်နေတယ်၊ ဒီညာဘက်နား နာနေတာနဲ့ လေယာဉ်မောင်းလို့ မရဘဲ ဖြစ်နေတယ် ဆရာမကြီး"

"ဪ...ဪ... ကိုယ့်ကျန်းမာရေးအခြေအနေလည်း အမြဲ ဂရု စိုက်ပေါ့"

ကျွန်တော်သည် ဆရာမကြီးနှင့် စကားပြောလိုက်သည် နှင့် အေးဝင်း ကို ချက်ချင်း သတိရလိုက်သည် ။ အေးဝင်း အဂဏိဝိစာသင် တန်းတွင် ပြောပုံဆိုပုံ၊ ဆရာမကြီးနှင့် အဖွဲ့ကျပုံများမှာ အစီအရီ ပေါ်လာကြ၏။

"ဆရာမကြီး အေးဝင်းကို မှတ်မိသေးလား"

ပြီးနေသော ဆရာမကြီး မျက်နှာမှာ ချက်ချင်း ပျက်သွားသည် ။

"အင်း... ဘယ်မမှတ်မိဘဲ နေပါ့မလဲကွယ်၊ ဆရာမကြီး သူ့ကို အမြဲ တမ်း သတိရတယ်၊ သူ့သတင်း ဆရာမကြီးတို့ ဆီ ရောက်လာတော့ ဆရာမကြီး သိပ်ဝမ်းနည်းမိပါတယ်"

ထို့နောက် ဆရာမကြီးနှင့် ကျွန်တော် အေးဝင်းအကြောင်း ဆယ်မိနစ် လောက် ပြောနေကြသည် ။ ဆရာမကြီးက ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းဆင်းသွား ပြီးတဲ့ နောက် ကျန်ခဲ့တဲ့ အေးဝင်းအကြောင်း ပြောပြသည် ။ ကျွန်တော်က လည်း အေးဝင်း အရာရှိဖြစ် လာပြီးနောက် ဖြစ်ခဲ့သည့်

အကြောင်းကို ပြောပြသည် ။ ပြောနေရင်း၊ ပြောနေရင်း ရင်ထဲတွင် အထူးကြေကွဲ ဝမ်းနည်း လာမိ၏။ ဒီနေ့ညမှာ ကွဲကွာနေကြသည့် လူဟောင်းတွေ ပြန်တွေ့ကြရသည့် နေ့ ဖြစ်သဖြင့် ပျော်စရာ၊ ဝမ်းသာစရာ နေ့ ဖြစ်၏။ ဝမ်းနည်းစရာစကား တွေကို မပြောချင်၊ ဒါကြောင့် အေးဝင်းအကြောင်းကို ဖြတ်ပစ်ပြီး တခြား အကြောင်းတွေကိုသာ ဆရာမကြီးနှင့် ခေတ္တပြောပြီး ဆရာမကြီး အပါးကနေ ခွာလာခဲ့မိ၏။

ဒီလို အေးဝင်းအကြောင်းကို ဆက်မပြောဘဲ ရပ်ထားခဲ့ရပေမယ့် ထိုညတွင် အေးဝင်းမှာ ကျွန်တော့် အသိဥဏ်ထဲက ထွက်မသွားနိုင်ပါ။ သူငယ်ချင်း ဖုန်းမြင့်၊ ဖုန်းမောင်၊ တင်စိုး၊ ကြည်မင်းတို့ နှင့် ဘီယာသောက်ရင်း စကားပြောနေရာမှ ပင် ကျွန်တော့်အသိများ ဒီလူတွေကို ကျော်ပြီး အေးဝင်းထံ ရောက်နေသည် ။ ခုလည်း တင်အောင်ကားနှင့် အိမ်ပြန်လာခဲ့ ရပေမယ့် ကျွန်တော့်အတွေးများ အတွင်းမှ အေးဝင်းမှာ မထွက်နိုင်သေးပါ။

အေးဝင်းကို ကျွန်တော် စသိသော အချိန်မှာ ၁၉၅၈ ခုနှစ်၊ မေလ အတွင်း ဖြစ်၏။

ထိုအခါက ကျွန်တော်တို့ မှာ စစ်ထဲ မဝင်ကြသေး၊ စစ်ထဲဝင်ကြဖို့ ဗိုလ်ရွေးအဖွဲ့တွင် အစစ်ဆေး ခံနေကြရချိန် ဖြစ်၏။ နယ်ကလူများမှာ ပြည်လမ်းရှိ စစ်သားစုဆောင်းရေးတပ်တွင် တည်းခိုကြပြီး အလှည့်ကျ ဗိုလ်ရွေး အဖွဲ့ကို လာကြသည် ။ အေးဝင်းမှာ ကျွန်တော်နှင့် ဗိုလ်ရွေးအဖွဲ့ကို သွားစဉ် က တစ်သုတ်တည်း မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်မှာ ရန်ကုန်တွင် အစ်မအိမ် ရှိသူမို့ စစ်သားစုဆောင်းရေးတွင် မနေ၊ အိမ်က ဗိုလ်ရွေးအဖွဲ့ကို လာရသည် ။ ဒါကြောင့် အေးဝင်းနှင့် ကျွန်တော် ရုတ်တရက် မတွေ့ဖြစ်ကြ။

တစ်နေ့ မော်လမြိုင်တွင် ကျွန်တော်နှင့် ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်း တင်မိုးကို လိုက်ပို့ရင်း တင်မိုး တည်းခိုနေသည့် စစ်သားစုဆောင်းရေး တပ် သို့ ရောက်သွားသည်။ ။ စစ်တက္ကသိုလ် တက်ကြဖို့ အရွေးခံသည့် လူတွေမှာ စစ်တန်းလျားကြီးအတွင်း အိပ်ရာလိပ်တွေ စီခင်းထားကြပြီး နေထိုင်လျက် ရှိ၏။ ကျွန်တော်တို့ မှာ တင်မိုး အိပ်ရာလိပ်ထားသော နေရာသို့ ဝင်ပြီးထိုင် လိုက်ကြလျှင်...

"ကိုတင်မိုး... မြို့တော်ခန်းမဆိုတာ ဘယ်နားမှာ လဲဗျ"

တင်မိုးအိပ်ရာ၏ ညာဘက်အိပ်ရာပေါ်တွင် နေ့လယ်ကြီး စောင်ခြုံ အိပ်နေသော လူတစ်ယောက်မှာ စောင်ခြုံမှ မျက်နှာဖွင့်ပြီး လှမ်းမေးလိုက်သည်။ ။ ကျွန်တော်မှာ မြို့တော်ခန်းမကိုတောင် ဒီလူမသိပါလားဆိုပြီး စိတ်ထဲ က ရယ်လိုက်ချင်လှ၏။ တစ်ခါ နေ့လယ် ပူအိုက်လှသည့် အချိန်ကြီးမှာ စောင်ခြုံ အိပ်နေသဖြင့်လည်း ရယ်ချင်စရာပင်။ သို့သော် လူစိမ်း ဖြစ်နေ သဖြင့် မရယ်ဝံ့။

"ဟေ့လူ... မသိဘူးလားဗျ၊ ဆူးလေဘုရားဘေးက အတွန့်အတက်တွေနဲ့ အဆောက်အအုံကြီးဟာပေါ့"

"ကျုပ်မှ ဆူးလေဘုရား မသိတာဘဲဗျ"

"အို... ခက်ပါပြီ"

တင်မိုးမှာ တော်တော် စိတ်ပျက်သွားဟန် ရှိသည်။ ။

"ကိုအေးဝင်း... ခင်ဗျား ရန်ကုန်တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူးလားဗျ"

"ဟင့်အင်း... မရောက်ဖူးဘူး"

"မြို့ထဲကိုရော တစ်ခါမှ မသွားရသေးဘူးလား"

"မြို့ထဲလား ဘာလားတော့ မသိဘူး၊ မနေ့ကတော့ ပျဉ်မနားက ကိုအောင်သိန်းတို့ နဲ့ ရွှေတိဂုံဘုရား၊ ကန်တော်ကြီး၊ တိရစ္ဆာန်ရုံတို့ ဘာတို့တော် တော်စုံသားပဲ၊ ခု ကျွန်တော်က မရောက်ဖူးသေးတဲ့ နေရာတွေ သွားဦးမလို့ ၊ ဘယ်တွေ ဘယ်လို သွားရမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားနေတာ၊ ခင်ဗျား ခုနက ပြောပြတဲ့ ဘာဘုရား၊ အဲဒီ ဘုရားကော သဘောဦးပုံကိုကော သွားချင် တယ်၊ ဘယ်လိုသွားရမလဲဗျ"

"ဟောဒီကောင်နဲ့ လိုက်သွား၊ ထွန်းထွန်း မင်းပြန်ရင်းနဲ့ ဒီလူကို ဆူးလေဘုရားရှိတဲ့ နေရာကို ပြပေးလိုက်စမ်းပါ၊ ကိုအေးဝင်း ဒါထွန်းထွန်းတဲ့ ၊ ကျွန်တော်တို့ မော်လမြိုင်ကပဲ၊ သူလည်း စစ်တက္ကသိုလ် ကျွန်တော်တို့ နဲ့ အတူတူသွားမှာ ၊ ထွန်းထွန်း သူက ကိုအေးဝင်း ချောက်မြို့ကပါ"

ကိုအေးဝင်းဆိုသူမှာ သူခြံထားသည့် စောင်ကိုခွာပြီး အိပ်ရာမှ ထလိုက်သည် ။ အင်္ကျီလည်း မဝတ်ထား၊ လုံချည်လည်း မရှိ၊ သားရေကြိုးတပ် ဘောင်းဘီတိုကလေးသာ ဝတ်ထားပြီး အိပ်နေခြင်း ဖြစ်၏။ လူမှာ ကျွန်တော့် အသက်လောက်ပင် ရှိပေမည်။ ဟိုတုန်းကတော့ ဆယ့်ခုနစ်၊ ဆယ့်ရှစ် လောက်ပေါ့။ လူပုံသဏ္ဌာန်မှာ အသားမည်းမည်း၊ ခြောက်ခြောက်၊ အရပ်မှာ ငါးပေခြောက်လက်မလောက်ရှိမည်။ မျက်နှာမှာ သွယ်သွယ်၊ နှာခေါင်းမှာ အနည်းငယ် ပြားသလိုရှိ၏။ သို့သော် ရုပ် အဆိုးကြီးတော့ မဟုတ်ပါ၊ ကြည့်ပျော်၊ ရှုပျော် ရုပ်မျိုးသာ ဖြစ်၏။

ထိုနေ့တွင် ကျွန်တော် ကိုအေးဝင်းကို ပထမဦးဆုံး စသိခြင်း ဖြစ်၏။ မြို့ထဲလာသည့် ဘတ်စကားကိုစီးရင်း သူနှင့် ကျွန်တော် တစ်လမ်းလုံး စကားပြောခဲ့ကြ၏။ ဒီလို စကားပြောလိုက်တယ် ဆိုလျှင်ပင် သူ့အကြောင်းကို အစုံပင် သိလိုက်ရသည် ။ သူပြောသမျှ စကားတွေမှာ ရယ်စရာလည်း တော်တော်ကောင်းသည် ။ အစကတော့ ကျွန်တော်ရယ်ချင်၏။

နောက်ပိုင်း တော့လည်း သူ့ကိုပင် သနားလာသည်။ ။

"ကျွန်တော်တို့ ဒေသတွေမှာ ဒီမီးရထားက ရှိတာ မဟုတ်ဘူး ဗျ၊ ကျွန်တော် ခုရန်ကုန်ရောက်မှ ပထမဆုံး မီးရထားမြင်ဖူးတာ၊ ပင်လယ်သွား တဲ့ သဘောတော့ဆိုရင် ခုတောင် မမြင်ဖူးသေးဘူး၊ ဘယ်မြင်ဖူးမလဲဗျ၊ ဟိုမှာ ရှိမှ မရှိဘဲ၊ ခင်ဗျားတို့ လည်း ကျုပ်တို့ ဒေသမှာ ရှိတာတွေ ဘယ်မြင် ဖူးမလဲ မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား ရေနံတွင်း မြင်ဖူးလား"

"ဟင့်အင်း... မမြင်ဖူးဘူး"

"အေးဗျ... ဒီလိုပဲ ဖြစ်မှာ ပေါ့၊ ကိုယ့်ဒေသမှာ မှ မရှိဘဲ"

ကားပေါ်တွင် သူနှင့် ကျွန်တော် စကားပြော သိပ်အဆင်ပြေခဲ့သဖြင့် သူသွားချင်သည့် ဘုရားနှင့် သဘောတူညီမှုကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အရောက် လိုက်ပို့ ပေးလိုက်၏။ တစ်ခါ အပြန်ကျတော့လည်း ဘယ်ကားစီးရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသဖြင့် ကားပေါ်ရောက်အောင် လိုက်ပို့ပေးလိုက်ရပြီး...

"ဟေ့လူ... ပြည်လမ်း၊ ဟိုလမ်းအကျယ်ကြီးပေါ်ရောက်တော့ ခြင်္သေ့ရုပ်ကြီး နှစ်ခုတွေ့လိမ့်မယ်၊ အဲဒီအရုပ်ကြီးတွေ မြင်ရင် မှတ်တိုင်ပါ တယ် လို့ ပြောပြီးဆင်း၊ ခင်ဗျား တည်းတဲ့ စစ်သားစုဆောင်းရေး တပ်ဟာ အဲဒီရှေ့မှာ ပဲ"

ဘယ်မှာ ဘယ်လို ဆင်းရမယ် ဆိုတာလည်း သူ့ကို လမ်းညွှန်လိုက်ရသေး၏။

ဤပထမဆုံးတွေ့ကြရသည့် နေ့မှ စ၍ ပင် အေးဝင်းနှင့် ကျွန်တော် ခင်ခဲ့ကြသည် ။ ကျွန်တော်နှင့် တင်မိုးမှာ ဒီကနေ့အဖြစ်ကို ဘယ်တော့မှ မမေ့၊ နောင်အခါ စစ်တက္ကသိုလ်ရောက်ပြီး ပြောမနာဆိုမနာ ခင်လာကြ

သော အခါ၌ ဒီကောင့်ကို နှိမ်ချင်လျှင်...

"ဟေ့ကောင်... မင်းဘယ်တုန်းကမှ မီးရထားနဲ့ သဘောတော် မြင်ဖူး
တယ်ဆိုတာ ပြောစမ်း"

ဆိုပြီး တင်မိုးနှင့် ကျွန်တော် အေးဝင်းကို နောက်တတ်ကြပေသည်။ ။

အေးဝင်းနှင့် စသိပြီး တစ်ပတ်လောက် အကြာတွင် ပင် ကျွန်တော်
တို့ စစ်တက္ကသိုလ်ရှိရာ မေမြို့သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ အသု
တ်မှာ အားလုံး လူသုံးဆယ်ရှိ၏။

စစ်တက္ကသိုလ်ရောက်တော့ ဘုရင့်နောင်တပ်ခွဲ တပ်စု ၄ တွင် အေးဝ
င်းနှင့် ကျွန်တော် တစ်ခန်းတည်း နေရပြန်သည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ အခန်း
မှာ ငါးယောက်နေရတဲ့ အခန်း ဖြစ်၏။ အေးဝင်းနှင့် ကျွန်တော်မှာ ခုတ
င် ဘေးချင်းယှဉ်လျက်နေသည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ တစ်ခန်းတည်းနေ ယခု
အမြောက် တပ်ရောက်နေတဲ့ မျိုးဝင်းမှာ မယ်ဒလင် အတီးကောင်းသဖြ
င့် ကျောင်းအား သည့် နေ့များ တွင် လူစည်လှ၏။ ပျော်စရာ ကောင်းလှ
၏။

အေးဝင်းနှင့် တစ်လလောက် အတူနေကြတယ် ဆိုရင်ပဲ
သူ့အိမ်တွင်း ရေး အကြောင်းတွေပါ ကျွန်တော် အစုံ သိနေပြီ ဖြစ်၏။
အေးဝင်းမှာ ချောက်မြို့မှ လာခဲ့သည် ဆိုပေမယ့် ချောက်ဇာတိမဟုတ်ပါ
။ ချောက်မြို့အနီး မှာ ရှိတဲ့ စကုမြို့က ဖြစ်၏။ သူ့အဖေမှာ သူငယ်စဉ်က
ပင် ဆုံးသွားခဲ့ပြီးမိခင် မုဆိုးမကြီးနှင့် ဆင်းရဲစွာ ကြီးလာရသူ ဖြစ်၏။
မောင်နှမမှာ နှစ်ယောက် သာရှိ၏။ ကျန်တစ်ယောက်မှာ သူ့ထက်အင
ယ် ညီမလေး ဖြစ်သည် ဆိုပဲ။

အေးဝင်းကျောင်းနေရသည့် အချိန်ကစပြီး သူ့အမေ၏ မောင်ဝမ်းကွဲ
တော်သော ဦးလေးရှိရာ ချောက်မြို့တွင် လာနေရသည်။ ။ ဒီလို မိဘအိမ်

မဟုတ်ရာမှာ လာနေရသဖြင့် သူ့ဘဝမှာ အလွန်ကျဉ်းကြပ်ခဲ့သည် ။
အထူး သဖြင့် ခုလို နှစ်တိုင်းစာမေးပွဲ အောင်ရန်ပင် သူ အထူး ကြိုးစားခဲ့
ရပြီး သူ့ဦးလေး မိသားစုမှာ သူ့အပေါ် အတော်လေး နိုင်လာခဲ့ဟန် ရှိသ
ည် ။

"ငါစစ်တက္ကသိုလ် တက်ဖို့ ဆိုတာ ဘယ်တုန်းကမှ ရည်ရွယ်ထား
တာ မဟုတ်ဘူး ကွ၊ လျှောက်တုန်းကလည်း ငါ့ဦးလေးသားက လျှောက်
လွှာသွား တင်၊ အဒေါ်လုပ်သူက သူ့သားနဲ့ အဖော်ရအောင်ဆိုပြီး ငါ့ကို
လာလျှောက် ခိုင်းတာ၊ ကံကောင်းချင်တော့ ငါက အောင်ပြီး ဟိုကောင်
က ကျန်နေခဲ့တယ် ကွ၊ ငါက ဒီကျောင်းရောက် လာပြီး ဗိုလ်ဖြစ်ဖို့ ၊
ဘာဖြစ်ဖို့ ဆိုတာတွေ့ပြီး ဝမ်းမသာလှပါဘူး၊ ငါဝမ်းသာတာက သူများ
အိမ်က ရုန်းထွက် လာနိုင်တာ ကိုပဲကွ"

ဒီလို မကြာခဏ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြတတ်သည် ။

တစ်ခါက ကျွန်တော် မှတ်မိသေးသည် ။ ကျွန်တော်တို့ အမှတ် ၄ ဗို
လ်သင်တန်း အချင်းချင်း၊ ဟိုဘက်အနော်ရထာ တပ်ခွဲနှင့် ကျွန်တော်တို့
ဘုရင့်နောင်တပ်ခွဲ ဘောလုံးကန်ကြစဉ်က ဖြစ်သည် ။ အဲဒီနေ့ လက်န
က်ငယ်သင်တန်း အပြီး စိန်ဝင်းနှင့် စောခင်စိုးတို့ သူတပ်ခွဲသာသည် ၊ ငါ
တပ်ခွဲသာသည် ဟု ငြင်းကြရာမှ တပ်ခွဲနှစ်ခွဲပြိုင်ပြီး ဘောလုံးကန်ကြဖို့
ချိန်းလာကြသည် ။ အလောင်းအစားအဖြစ် လိမ္မော်ရည် တိုက်ဖို့ လုပ်
ထားကြသည် ။ ကျွန်တော်တို့ တပ်ခွဲတစ်ခုလုံး ညနေဘက်ကြီး ကွင်းဆ
င်း၍ ဘောလုံးကန်ဖို့ လူရွေးကြတော့၊ ကျွန်တော်တို့ ဘက်တွင် ဂိုးစောင့်
ဖို့ လူမရှိ ဖြစ်နေသည် ။

အဲဒီလို ပြဿနာဖြစ်နေတုန်း ကွင်းစပ်မှာ ထိုင်နေသည့် အေးဝင်းက
"ဟေ့...ငါစောင့်မယ်ကွ" ဆိုပြီး ကွင်းထဲဝင်လာသည် ။ ကျွန်တော်တို့ မှ

အထူး သူ့ကို မေးမနေဘဲ စောင့်မယ့်လူ မရှိတဲ့ အတွက် သူ့ကိုပင် စောင့် ခိုင်း လိုက်သည်။ ။

ပွဲစတယ်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့ ဘက်မှ လူတွေက အများကြီး ခြေ သာ လှ၏။ တစ်ဖက်အသင်းမှ ဂိုးသမား ယခုပုသိမ်ဘက်ရောက်နေတဲ့ ငမဲငွေစိုး ထွန်းမှာ အသေအလဲ ဖမ်းနေရသည်။ ။ သူက အပြင်မှာ ဖမ်းခဲ့ ဖူးသဖြင့် သွင်းသမျှဂိုးတွေကို ကောင်းစွာ ကာကွယ်နေခဲ့သည်။ ။ သို့ သော်လည်း နာရီ ဝက်လောက်ကြာလျှင် မင်းဆွေကပ်ပြီး ကန်လိုက်သ ည့် အလုံးကို ငွေစိုးထွန်း ဖမ်းပေမယ့် မမိဘဲ ဝင်သွား၏။ ကျွန်တော်တို့ ဘက်က လူတွေမှာ ပျော်လိုက် တဲ့ ဖြစ်ခြင်း၊ လိမ္မော်ရည် သောက်ရမှာ ထက် ဒီလူတွေကို နှိမ်စရာ အကွက်ရ တော့မည် မဟုတ်လား။

ပွဲပြန်စကြပြန်သည်။ ။ ဘောလုံးမှာ တစ်ဖက်အသင်း ဘက်သာ ဝဲလျှ က်ရှိ၏။ ယခုအချိန်ထိ ကျွန်တော်တို့ ဂိုးသမား အေးဝင်းမှာ တစ်ခါမှ မဖ မ်းရသေး။

ဒီလို ကစားနေကြတုန်း တစ်ချိန်တွင် စောခင်စိုး ဘောလုံးရသွား သ ည့်။ ။ ကျွန်တော်တို့ နောက်တန်းကိုပင် ကျော်ယူ လာပြီး ဂိုးထဲကန်သွင်း လိုက် ၏။ ဘောလုံးမှာ အေးဝင်းနှင့် တည့်တည့်ကြီး ဝင်လာသည်။ ။ အေးဝင်းက လည်း အလွန်လျင်မြန်စွာဖြင့် ဆီးကြိုဖမ်းသည်။ ။ သို့သော်မ မိ။ ဘောလုံးမှာ သူ့လက်ကိုထိပြီးမှ လွတ်ကျ၍ ဂိုးထဲ ဝင်သွားတော့သ ည့်။ ။

ဟိုဘက်ကလူတွေ ပျော်လိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။

ကျွန်တော်တို့ ဘက်ကတော့ ဒေါပွလိုက်သည် ဖြစ်ခြင်း။

"ဟေ့ကောင် မဖမ်းတတ်ဘူးလားကွ" မင်းဆွေက ကွင်းလယ်က လှ မ်းအော်သည်။ ။

"ဆက်ကြည့်ပါဦးကွ၊ ငါဖမ်းပြပါမယ်"

ပွဲဆက်ကစားကြပြန်သည်။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာ တော့ ဟိုဘက်အသင်းက လူတွေက ကျွန်တော်တို့ ဘက်က ပျော့ကွက်ကို သိသွားပေပြီ။ အဝေးကြီးမှ ဂိုးတွင်းသို့ လှမ်းကန်ကြသည်။ ဘောလုံးလိမ့်လာလျှင် အေးဝင်း ထိုင်ဖမ်း၏ မမိ၊ ပေါင်ကြားထဲ ဝင်သွားသည်။ အပေါ်ဘက်က ဝင်လာလျှင် အေးဝင်း ပုတ်ထုတ်သည်။ မထွက်၊ ဂိုးထဲဝင်သွားပြန်သည်။ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း ဒိုင်ဗင်တွေဘာတွေနဲ့ ပါ ထိုးဖမ်းပေမယ့် ဘောလုံးနှင့် လူကတခြားဖြစ်ပြီး ဆက်တိုက် ကျွန်တော်တို့ ဘက်ကို ဂိုးဝင်နေကြတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့ ဘက်က လူတွေကလည်း စိတ်ဓာတ်ကောင်းလှ၏။ ငါးဂိုးလောက်ဝင်သွား လျှင် "တော်ပြီကွာ မကစားတော့ဘူး" ဆိုပြီး ပွဲဖျက်လိုက်ကြသည်။

ဘောလုံးကွင်းက အပြန် တစ်လမ်းလုံး အေးဝင်းကို ဝိုင်းဆဲလာကြသည်။ ဒီလိုဆဲကြပေမယ့် ဒီကောင်မှာ အပြုံးမပျက် "မင်းတို့ ကပဲ ဖမ်းမယ့် သူ မရှိဘူး၊ ငါ့ကိုဖမ်းဆိုကွ"

ကျွန်တော်တို့ ကိုပင် အပြစ်ပြန်ဖို့ လိုက်သေးသည်။ အဲဒီနေ့က ကစား ပွဲတွင် တော်တဲ့ လူတွေ ဘယ်သူမှ နာမည်မရလိုက်၊ အေးဝင်းတစ်ယောက် သာ နာမည်ရလိုက်သည်။ "ရှုးတိုင်းဝင်"တဲ့ နောင်အခါ ဘောလုံးပွဲကြည့် ကြတိုင်း ဂိုးသမားလွတ်သွားရင် "ဟာ...အေးဝင်းကျ နေတာပဲ" ဟု ပြော တတ်ကြသည်။

အေးဝင်းမှာ စိတ်သဘော အလွန်ကောင်း၏။ အထူးသဖြင့် သူငယ်ချင်းတွေအပေါ် ညှာသည်။ အနစ်နာခံသည်။

ဟိုတုန်းက မနက်သင်တန်း သွားကြလျှင် ကိုယ့်အိပ်ရာကို ကိုယ် သန့်ပြန်စွာ ခင်းကျင်းသွားကြရပြီး၊ ရှိသမျှ ဖိနပ်တွေကိုလည်း ပြောင်နေ

အောင်တိုက်ပြီး ခုတင်ခြေရင်းတွင် ထားသွားကြရသည်။ ဖိနပ်တွေမှာ လည်း ပေါလှ၏။ တိုက်ပွဲဝင်ဖိနပ်၊ တောစီးဖိနပ်၊ မိုးတွင်းစီးဖိနပ်၊ လေ့ကျင့်ရေး ဖိနပ်၊ အို... စုံလို့ ပါပဲ။ အေးဝင်းမှာ လုံ့လရှိသူ၊ ဝီရိယရှိသူ၊ ဇွဲကြီးသူ ဖြစ်၏။ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ကျပ်တည်းစွာ နေခဲ့ရသည် မို့ပဲလား မပြောတတ်စည်း ကမ်းလည်း ကြီးပေသည်။ သူ့အိပ်ရာမှာ အမြဲ သပ်ရပ်နေသည်။ ခေါင်း အုံးစွပ်၊ အိပ်ရာခင်းတို့ မှာ ဖြူလှ၏။ ခင်းထားသည့် ဖိနပ်တွေမှာ ပြောင်လှ ပါဘိ၊ မှန်လိုပင် လူအရိပ်တွေ ပေါ်နေပေသည်။ ကျွန်တော်တို့ မှာ တစ်သက် လုံး ဘော်ကြော့ နေလာကြသူတွေ ဖြစ်၏။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ အနေ အထိုင်မှာ အေးဝင်းနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်။ ဒါကြောင့် ကျောင်းက အရာရှိတွေ လာစစ်ပြီဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့ မှာ အပြစ် မရတာမရှိ။

"အေးဝင်းလို မနေတတ်ဘူးလား" ဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့ ကို အပြစ်ပေးသည်။ ဒီတော့ ထုံးစံအတိုင်း ကြာတော့ အေးဝင်းကို ကျွန်တော်တို့ ကြည့်မရ။ ဒေါပွကြသည်။ ဒါကြောင့် တစ်နေ့ အေးဝင်းမရှိတုန်း မင်းဆွေက အေးဝင်းဖိနပ်တွေက ဆေးတွေကို ဓားနှင့် ခြစ်ပစ်ထားလိုက်သည်။ ကျွန်တော် စိတ်ထဲတွင် ဒီနေ့တော့ ရန်ပွဲတော့ ဖြစ်တော့မှာ ပဲဟု မျှော်လင့်နေခဲ့သည်။ ဒါကြောင့် အခန်းထဲမှာ မနေဘဲ တစ်ဖက်ခန်းက လူတွေနှင့် သွားစကား ပြောနေခဲ့သည်။ မင်းဆွေမှာ အဆောင်ရွှေ့က ခုံတန်းလျားတွင် ထိုင်နေသည်။

တော်တော်ကြာ အေးဝင်းဘယ်က ပြန်လာသည် မသိ။ တုတ်တစ်ချောင်းကို တရွတ်တိုက်ဆွဲပြီး၊ ကျွန်တော်တို့ စကားပြောနေတဲ့ အခန်းရွှေ့က ဖြတ်သွားသည်။ ဒီကောင်အခန်းရောက်လျှင် ရန်ပွဲတော့ စတော့မှာ ပါပဲ။

သို့သော် မျှော်လင့်သလို ဖြစ်မလာပါ။

အခန်းထဲက ဘာသံမှ မကြားရ၊ တစ်နာရီလောက်နေတော့ ကျွန်တော် အခန်းထဲ ပြန်သွားသည်။ အခန်းထဲရောက်၍ အေးဝင်းခုတင်ကို လှမ်းကြည့် လိုက်လျှင် ကျွန်တော့်မှာ အထူးအံ့ဩသွားမိသည်။ ချက်ချင်းပြန်လှည့်သွားပြီး မင်းဆွေကို လှမ်းဆွဲခေါ်ခဲ့ပြီး လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်၏။ ရန်ဖြစ်ဖို့ စောင့်နေ သော မင်းဆွေမျက်နှာမှ ချက်ချင်း ညှိုးကျသွားသည်။

အေးဝင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ တစ်ခန်းတည်း နေတဲ့ လူတွေ အားလုံးရဲ့ ဖိနပ်တွေကို သူ့ခုတင်ရှေ့ချပြီး တစ်ခုစီ ပြောင်အောင်တိုက်နေသည်။ သူ့ သဘောကို ကျွန်တော်တို့ ချက်ချင်း ရိပ်မိ၏။ သူက ကျွန်တော်တို့ ကို တစ်ချက်မော့ ကြည့်ပြီး-

"သူငယ်ချင်းတို့ အပြစ်ရအောင် ကိုယ်က သူများ ထက်သာအောင် ကြိုးစားပြီး အထူးလုပ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် နေတတ် သလိုနေတာပါ။ သူငယ်ချင်းတို့ ဖိနပ် ကိုယ့်လိုပြောင်အောင် မတိုက် နိုင်ကြဘူး ဆိုရင် ကိုယ်တိုက်ပေးပါ့မယ်"

မင်းဆွေမှာ အေးဝင်းဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး အေးဝင်းကို တောင်းပန် တော့သည်။ ထိုနေ့မှ စပြီး အေးဝင်းအပေါ် ဘယ်သောအခါမှ အာဃာ တ မရှိကြတော့။

အေးဝင်း၏ စစ်တက္ကသိုလ်တွင် အခက်ခဲဆုံး ကြုံတွေ့ရတဲ့ ပြဿနာ မှာ အဂလိပ်ဘာသာ စာသင်ခန်းတွင် ဖြစ်၏။

အဂလိပ်အက္ခရာ (F) အက်(ဗ်) ကို ဘယ်အခါမှ သူ့ပီသအောင် ခေါ် လို့ မတတ်၊ ခေါ်လိုက်တိုင်း အမြဲတလွဲကြီး ဖြစ်၏။ ဒီတော့ ဒီအက်(ဗ်) နဲ့ စတဲ့ စာလုံးတွေ အသံထွက်တိုင်း ဘယ်ပီပါတော့မလဲ၊ ဒီလိုမပီရတာ

လဲသူ မှာ ပညာအခြေခံ မကောင်းခဲ့၍ ဖြစ်၏။ သူနယ်တွင် သင်လာရတဲ့ ကျောင်း မှာ စနစ်တကျ သင်ရသော ကျောင်းမဟုတ်။ သူ ဆယ်တန်း အောင်လာတာ တောင် အလွန်ကြိုးစားလွန်းပြီး အလွတ်ကျက်နိုင်လွန်း လို့ ဟု သူပြောသည် ။ စစ်တက္ကသိုလ်ကသင်တဲ့ အဂလိပ်စာမှာ အလွတ် ကျက်၍ မရ၊ အင်္ဂလိပ်စကားပြေ ကို သင်တာ ဖြစ်သဖြင့် နားလည်သ တောပေါက်မှ ရပေမည်။ ဒါကြောင့် အေးဝင်းမှာ အကြီးအကျယ် ပြဿ နာ ဖြစ်နေတော့သည် ။

အဂလိပ်စာ ဌာနမှူး ဆရာမကြီး ဒေါ်စောမာန်မှာ သူ့အပေါ် အထူး သံယောဇဉ် ကြီးလှ၏။ စာသင်ခန်းတွင် သာ အေးဝင်းက ဂရုစိုက်သင် ပေးရုံ မကသေး၊ အချိန်အားရတိုင်း သူ့ဌာနခေါ်ပြီး သင်ပေးသေးသည် ။

အေးဝင်းမှာ လည်း ဝီရိယ အထူးရှိ၏။ သို့သော် မှတ်ဉာဏ်နည်းနည်း လေးသည် ဟု ကျွန်တော်ထင်သည် ။ ဒီလို ဉာဏ် လေးလို့ ပဲလား၊ အင်္ဂလိပ်စာ ညံ့လွန်းလို့ ပဲလားမသိ၊ ဒုတိယနှစ်စာမေးပွဲ တွင် အေးဝင်း မအောင်တော့။ စာမေးပွဲကျသွားသည် ။ ဒါကြောင့် အေး ဝင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ ထက် တစ်နှစ် နောက်ကျသွားပြီး စစ်တက္ကသိုလ် ကို ကျွန်တော်တို့ လေးနှစ်ဖြင့် အလွယ် တကူ အောင်မြင်လာကြပေမယ့် အေးဝင်းမှာ ငါးနှစ်နေရပြီး အခက်ခဲ အမျိုးမျိုးနှင့် အလွန်ကြိုးစားလွန်း ၍ သာ အောင်၍ အရာရှိဖြစ်ခဲ့ရပေသည် ။

အေးဝင်းစာမေးပွဲ ကျသည့် နှစ်ကစပြီး သူနှင့် ကျွန်တော်တို့ တစ်ခန်း တည်း မနေကြရတော့။ ဒီလို တစ်ခန်းတည်းလည်း အတူမနေကြရ၊ အတန်း ကလည်း မတူကြသဖြင့် သူနှင့် ကျွန်တော် အရ င်ကလို အမြဲမတွေ့ကြတော့။

ဒီလိုနှင့် စစ်တက္ကသိုလ်က အောင်ပြီး ကျွန်တော် ကျောင်းဆင်းလာခဲ့

သည် ။ စစ်တက္ကသိုလ်က မထွက်လာခင်ညကတောင် သူ့အခန်းသွားပြီး သူလိုတဲ့ အကူအညီရှိလျှင် ကျွန်တော့်ဆီ စာရေးမှာ ဖို့ ပြောလိုက်မိသေးသည် ။

ကျောင်းဆင်းပြီးနောက် ကျွန်တော်မှာ လေတပ်ရောက်သွားသည် ။ ကျွန်တော် ကျောင်းဆင်းပြီး တစ်နှစ်အကြာတွင် အေးဝင်း ကျောင်းဆင်းပြီး ခြေလျင်တပ် ရောက်သွား၏။ သူ့အဖို့ ဆန္ဒပြည့်စေတာပဲလား မသိ။ သူရောက်သွားသည့် တပ်မှာ မြန်မာပြည် အလယ်ပိုင်း ချောက်မြို့အနီးရှိ စလင်းမြို့တွင် ရှိသည် ။ သူ့မိဘများ ရှိသော စကုမြို့နှင့် လည်းကောင်း၊ သူ ကျောင်းနေခဲ့သော ချောက်မြို့နှင့် လည်းကောင်း အလွန်နီးလှပေသည် မဟုတ်ပါလား။

သို့သော် ကျွန်တော်ထင်သလို ဒီအလယ်ပိုင်းဒေသကို ရောက်သွားသဖြင့် သူ ဆန္ဒမပြည့်ပါ။

တစ်နေ့သူနှင့် တစ်တပ်တည်း ရောက်သွားသော ကိုကျော်မြင့်နှင့် ရန်ကုန်တွင် တွေ့၍ သူ့အကြောင်း မေးကြည့်မိသည် ။

"ကိုကျော်မြင့် ဟိုကောင် အေးဝင်း အဆင်ပြေရဲ့ လားဗျ၊ သူ့ဒေသ သူပြန်ရောက်သွားတာပဲ"

"မပြေဘူး သူငယ်ချင်း၊ ဒီကောင့်ကို ငယ်ငယ်က ကျောင်းထားပေးတဲ့ ဦးလေးဝမ်းကွဲဆိုလား ဘာလား၊ အဲဒီလူကြီး သူ့သမီးနဲ့ ဒီကောင့်ကို ပေးစားဖို့ လုပ်နေတယ်၊ ဒီကောင်ကလည်း မယူချင်ဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲဗျ"

"ဒီကောင်က ရည်းစားရှိတယ်ကွ၊ မန္တလေး ဆရာဖြစ်သင်မှာ သူ့ အမျိုးသမီးက တက်နေတယ်"

"ဟို 'လေးမေ' ဆိုတာ မဟုတ်လား၊ အရင် မန္တလေးတက္ကသိုလ် တက်နေတယ်"

မကြာခဏ ကျောင်းတုန်းက အေးဝင်း ပြောတတ်သည့် နာမည်ကို သတိရသဖြင့် ကျွန်တော်က ဝင်ထောက်လိုက်သည်။ ။

"အေး... ဟုတ်လိမ့်မယ်၊ ကိုယ်လည်း သေသေချာချာ မသိဘူး၊ သူ့ဦးလေးက သူ့အပေါ်ကော၊ သူ့မိဘတွေ အပေါ်မှာ ကော ကျေးဇူးမကင်းဘူး ၊ ဒါကြောင့် ဒီကောင်က ငြင်းရမှာ ခက်တယ်၊ ဒီကောင် ခု အကြီး အကျယ် ပြဿနာ ဖြစ်နေတာပေါ့"

ဪ...အေးဝင်း တစ်သက်လုံး ပြဿနာတွေနဲ့ ပဲ ကြီးလာရပြီး ခုတောင် ပြဿနာတွေ မကုန်သေးပါလား။

ကျွန်တော် ဒီကောင့်ဆီ စာလှမ်းရေးမယ်လို့ စိတ်ကူးထားသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ ဘာအကြောင်းကြောင့် လဲမသိ၊ တစ်ခါမှ မရေးဖြစ်။ ရေးမယ်လုပ်လိုက် အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ပျက်သွားလိုက် ဖြစ်နေသည်။ ။

မနှစ်က မေလအတွင်းဖြစ်သည်။ ။

ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်နှစ်စင်းဖြင့် ဗန်းမော်မြို့တွင် ရှေ့တန်း စစ်စခန်းများကို ရိက္ခာချပေးရန်အတွက် တပ်စွဲထားကြသည်။ ။ မည်သို့ဖြစ်သည် မသိ၊ ဗန်းမော်စရောက်ကြသည့် နေ့ကစပြီး မိုးတွေမှာ အဆက်မပြတ် ရွာနေသည်။ ။

ဗန်းမော်လေယာဉ်ကွင်း ဘေးကလွဲပြီး မြင်ကွင်းမှာ ရှေ့ကို ဘာမှ မမြင်နိုင်၊ ပေခုနစ်ထောင်၊ ရှစ်ထောင်မြင့်သည့် တရုတ် မြန်မာ နယ်စပ်တွင် တံတိုင်း နံရံကြီးတွေသဖွယ် ရှိနေသည့် ဗန်းမော်အရှေ့ဘက်က တောင်တန်း ကြီးတွေကိုပင် ဘာမှ မမြင်ရတော့၊ မိုးသားတွေက ဖုံးကွယ်

ယံထားပေသည် ။

ကျွန်တော်တို့ ဆောင်ရွက်ရမည့် တာဝန်မှာ (အိုလန်ပါ) ဆိုသည့် ဗန်းမော်အရှေ့ တောင်ဘက်လောက်တွင် ရှိသည့် ဒေသကို စစ်ဆင်ရေး ရိက္ခာ အခေါက်နှစ်ဆယ် လေယာဉ်မှ ချပေးရမည် ဖြစ်၏။

မိုးမှာ အဆက်မပြတ် ရွာနေသဖြင့် ငြီးငွေ့ဖွယ် ကောင်းလှ၏။

လမ်းသွားရသည် မှာ စိုစိုစွတ်စွတ်နှင့် မို့ ဘယ်မှ ထွက်မလည်ချင်ကြ ။ ဒီကြားထဲ ကချင်ပြည်နယ်၏ ရာသီဥတုမှာ တခြားဒေသများ နှင့် မတူမိုးရွာလိုက်ပြီဆိုလျှင် ရာသီဥတုမှာ အလွန်အေးလာသည် ။ အေးတာမှ နေလို့ ထိုင်လို့ မရအောင် ဖြစ်၏။ ဒါကြောင့် လေသူရဲအားလုံးမှာ အိပ်ရာအသီးသီး တွင် စောင်ခြုံပြီး ဝတ္ထုဖတ် နေကြရသည် ။

အချိန်မှာ ည ၇ နာရီလောက် ရှိပေမည်။

ရှေ့တန်း ခြေလျင်တပ်များ ၏ စစ်ဆင်ရေး တာဝန်ခံအရာရှိ တစ်ဦး ဖြစ်သူ ဗိုလ်မှူးမြင့်စိုး ကျွန်တော်တို့ အခန်းသို့ ဝင်လာသည် ။ သူ့လက်ထဲတွင် စာရွက်တစ်ရွက် ကိုင်ထား၏။ အမြဲပြီးနေသော သူ့မျက်နှာမည်းနေသည် ကိုမြင်ရသည် နှင့် တစ်ခုခု အကြောင်းထူး ပြောစရာရှိမည်ကို ကျွန်တော်တို့ သိပြီး ဖြစ်၏။

"ရှေ့တန်းမှာ တိုက်ပွဲဖြစ်တာ ကျွန်တော်တို့ ဘက်က အရာရှိတစ်ယောက် ကျသွားတယ်။ ဗိုလ်ကြီးတို့ လည်း ဒီတစ်ခေါက်တော့ ရိက္ခာချလို့ မဖြစ်တော့ဘူးထင်တယ်။ မနက်ဖြန် မဂလာခုံပြန်ကြရလိမ့်မယ်၊ ဗိုလ်ကြီးတို့ သွားချရမယ့် နေရာက တပ်တွေကို ရှေ့ဆက်တက်လိုက်ကြဖို့ အမိန့်ပေးလိုက် ပြီ"

အရာရှိတစ်ယောက် ကျသည် ဆိုသဖြင့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ထိတ်

ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ။

ယခု ကချင်တောင်ပေါ် နေရာအနှံ့အပြားတွင် ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်း တုန်းက အတူနေခဲ့ကြသော သူငယ်ချင်း အများ အပြားပင် ရောက်နေကြ သည် ကို မကြာခဏ သတင်းကြားရ၏။ ဪ... တစ်ယောက်ယောက်များ ဖြစ်နေမလား၊ ဒါကြောင့် လေယာဉ်တွေ စ ခန်းပြန်ဖို့ ကိစ္စ ဆွေးနွေးနေကြ သော ဗိုလ်ကြီးတင်ဝေနှင့် ဗိုလ်မှူးစိုးတ င့်တို့ စကားပြောနေကြတဲ့ ကြားထဲ ဝင်ဖြတ်ပြီး မေးလိုက်မိ၏။

"ဗိုလ်မှူး... ကျသွားတဲ့ အရာရှိက ဘယ်သူလဲ"

"ဗိုလ်အေးဝင်းတဲ့ "

ဟာ... တို့ ကောင် အေးဝင်းများ ဖြစ်လေမလား၊ ဘုရားမလို့ ဒီ ကော င် မဖြစ်ပါစေနဲ့ ။

"ဗိုလ်မှူး အဲဒီလူဟာ လူပျိုလား၊ ဘယ်အရွယ်လောက်ရှိလဲ၊ ဗိုလ်မှူး မြင်ဖူးလား"

"ဟုတ်ကဲ့... လူပျို၊ ကျွန်တော် မြင်ဖူးတာပေါ့။ ဒီလူ ရှေ့တန်းမ သွား ခင် ခုဒီဌာနချုပ်ကိုဝင်ပြီး ကျွန်တော့်ကို သတင်းပို့သွားသေးတာပဲ၊ အရွ ယ်ကတော့ ဗိုလ်ကြီးတို့ လောက်ပဲ ရှိတယ်၊ ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်၊ အသားမ ညှင်း မည်း"

"အို...အကုန်လုံး ကိုက်နေပါလား"

"ကျွန်တော်နဲ့ အတူ ဗိုလ်သင်တန်းဆင်းခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယော က် ရှိတယ်။ သူ့နာမည်က အေးဝင်း၊ ပုံသဏ္ဌာန်ကလည်း ဗိုလ်မှူးပြော တဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူတပ်က စလင်းမြို့မှာ ရှိတာ"

"ဟာ... အဲဒီ စလင်းမှာ ရှိတဲ့ တပ်ကပေါ့"

"ဗျာ"

ကျွန်တော့်ခေါင်းမှာ ထူပူ၍ သွားပေပြီ။

"ဒီကချင်ပြည်နယ်မှာ ရှိတဲ့ တပ်တွေဟာ မြန်မာပြည် အနှံ့အပြား မှာ ရှိတဲ့ တပ်တွေက လိုသလို ဆွဲခေါ်ထားတာပဲ၊ ဒီခေါ်တဲ့ အထဲမှာ သူတို့ စလင်းမှာ ရှိတဲ့ တပ်ရင်းက တပ်ခွဲတစ်ခွဲပါတယ်၊ ဒီလူက နာမည်သိပ်ကောင်း နေတာ၊ ဆုံးသွားတာ သိပ်နှမြောဖို့ ကောင်းတယ်၊ ခု ဒီကချင်ပြည်နယ်ကို သူရောက်စကတည်းက ဆက်တိုက် အောင်ပွဲရနေတာ၊ ဟိုတစ်လောက တောင် သူ့လူသုံးဆယ်လောက်ရှိတဲ့ တပ်စုတစ်စုနဲ့ ကချင်သောင်းကျန်းသူ နှစ်ရာလောက်ကို ဖြတ်တိုက်တာ၊ သောင်းကျန်းသူ အလောင်း နှစ်ဆယ် ကျော်ရ လိုက်တယ်၊ သိပ်သတ္တိရှိတဲ့ လူ၊ ခုလည်း မနေ့ညကတည်းက သူ့ကို သောင်းကျန်းသူတွေ ပတ်ပတ်လည်က ဝိုင်းတိုက်တာကို ကြုံကြုံခံနေ ပြီးမှ ဒီနေ့ညနေ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ မသိဘူး၊ ခုသူတို့ တိုက်ပွဲဖြစ်တဲ့ နေရာဟာ ဗိုလ်ကြီးတို့ လေကြောင်းရိက္ခာ ချကြမယ့်နေရာနဲ့ နှစ်မိုင်လောက်ပဲ ဝေးလိမ့်မယ်"

"ဪ..."

ဗိုလ်မှူး ဘာတွေဆက်ပြောနေသည် ကို မကြားနိုင်တော့။ ကျွန်တော့် ရင်ထဲတွင် ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ကြေကွဲခြင်းတို့ ဖြင့် ဆို့နင်၍ နေကြပေသည် ။ အေးဝင်း ဒီကောင် ဘယ်လိုဖြစ်ပါလိမ့်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျွန်တော့်အိမ်ကို ရောက်လာပေတော့မည်။

တအိအိနှင့် သွားနေသော ကားလေးမှာ ဆူးလေဘုရားကို ပတ်၍ ကမ်းနားလမ်းကို ဦးတည်ပြီး ဆင်းလာခဲ့၏။ ဆူးလေဘုရားကြီးမှာ ကြည်ညို ဖွယ် ဖူးတွေ့ခဲ့ရသည် ။ ကမ်းနားသို့ရောက်လျှင် ထိန်ထိန်ညီးအောင် ထွန်းညှိ၍ ထားသော ရန်ကုန်မြစ်လယ်တွင် ရပ်ထားသည့် ပင်လယ်ကူး

သဘောတူကြီးများကို လှပစွာ မြင်တွေ့နေရ၏။

"ဆူးလေဆိုတာ ကျုပ်မှ မသိဘဲဗျ၊ ကျုပ်က မီးရထားတောင် ခုမှ မြင်ဖူးတာ၊ ပင်လယ်သွားတယ်ဆိုတဲ့ သင်္ဘောကြီးတွေကျွန်တော့်နားတွင် ကြားယောင် နေမိ၏။

စစ်ထဲ ဝင်လာကြကတည်းက တစ်နေ့ ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေဟာ အလှည့်မသင့်လျှင် စစ်မြေပြင်တစ်နေရာ၌ ကျဆုံးကောင်း၊ ကျဆုံးကြရမည် ကို သိနားလည်ခဲ့ပြီး၊ ခံယူခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။ ဒါကြောင့် အေးဝင်း စစ်မြေပြင်၌ ကျဆုံးသွားသည် မှာ အထူးဝမ်းနည်းနေစရာ မဟုတ်ပါ။

ခုလည်း အေးဝင်း တိုက်ပွဲ၌ ကျသဖြင့် ဝမ်းနည်းနေမိခြင်း မဟုတ်ပါ။ တစ်သက်လုံး တစ်ခါမှ အနားမနေ သွားရရှာတဲ့ ကံဆိုးလှသည့် သူ့ဘဝအတွက် ရင်နာမိလွန်း၍ ဖြစ်၏။ အေးဝင်းဘဝကို ပြန်သုံးသပ်ကြည့် လျှင် သူငယ်စဉ်ကပင် သူ့အဖေဆုံးသွားခဲ့ပြီ၊ မုဆိုးမ သားအဖြစ်နှင့် ဘဝကို ရုန်းကန်ပြီး ကြီးလာရသည် ။ ပညာသင်ရစဉ်ကလည်း ဦးလေးဝမ်းကွဲ ဆိုသူ ထံ ဆင်းရဲစွာ နေခဲ့ရ၍ စစ်တက္ကသိုလ် ဗိုလ်သင်တန်းရောက်ပြန်တော့လည်း သူများ လေးနှစ်တက်ရသော သင်တန်းကို သူ အခက်အခဲ အမျိုးမျိုးနှင့် ငါးနှစ်တက်ရသည် ။ ဟော... အောင်ပြီး အရာရှိဖြစ်ပြန်တော့လည်း သူမချစ် မနှစ်သက်သော သူနှင့် ပေါင်းသင်းရတော့မလို ဖြစ်နေရ၊ ခုတော့ တိုက်ပွဲကျ ပြန်သတဲ့ ။ သူ့ဘဝ တစ်လျှောက်လုံးတွင် သာယာအေးချမ်းတယ် ဆိုတဲ့ အချိန် တွေ ဘယ်အခါကမှ ကြုံတွေ့မသွားရပါ။

ကျွန်တော် မှတ်မိသေးသည် ။

စစ်တက္ကသိုလ် ပထမနှစ် ဗိုလ်လောင်းဘဝတုန်းက ပထဝီဌာနတွင် ပထဝီကထိက ဆရာမကြီး ဒေါ်ခင်အေးမူသည် မိုးလေဝသနှင့် ပတ်သ

က်၍ လေမုန်တိုင်း အကြောင်းသင်ရင်း...

"Cyclone (မုန်တိုင်း) တစ်ခုပြီးလျှင် Anti Cyclone (ဆန့်ကျင် မုန်တိုင်း) ဆိုတာ ဖြစ်လာတာပဲကွဲ့၊ ရာသီဥတုဆိုး ဒီမုန်တိုင်း ပြီးတာနဲ့ သာယာတဲ့ ရာသီဥတုကောင်း ပေါ်လာရစမြဲပဲ၊ ဒါ မင်းတို့ သေသေချာချာ ဂရုစိုက်နေခဲ့ကြရင် တွေ့မိကြလိမ့်မယ်၊ တစ်ချိန်လုံး မုန်တိုင်းတွေချည်းပဲ ဆက်တိုက်ဖြစ်နေကြမယ်ဆိုရင်လည်း ကမ္ဘာကြီးဟာ တည်နေနိုင်မှာ မဟုတ် တော့ဘူး။ အဆိုးပြီးရင် အကောင်း ဖြစ်ရတယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့ ။ ဒါဟာ သဘာဝရဲ့ ဆန်းကြယ်မှုပဲ၊ တခြားမကြည့်နဲ့ ၊ တို့ လူ့ဘဝတွေကို ပဲကြည့်၊ မြင့်လိုက်၊ နိမ့်လိုက်နဲ့ အမြဲဖြစ်နေတာပဲ မဟုတ်လား။ မင်းတို့ လည်း ဒီလိုပေါ့၊ ခုဗိုလ်လောင်းဘဝမှာ အဆင်းရဲ ဒုက္ခအမျိုးမျိုးကို ခံကြရလိမ့်မယ်။ အားမလျော့နဲ့ ၊ ဒီဆင်းရဲရတဲ့ အချိန်ပိုင်းကို ကျော်လွန်သွားရင် အရာရှိတွေ ဖြစ် လာပြီး အေးချမ်းသာယာတဲ့ ဘဝကို ရကြလိမ့်မယ်။ ဘဝဆိုတာ မုန်တိုင်း သဘောပဲ"

ဒါ ပထဝီဆရာမကြီး၏ အဘိဓမ္မာ ဖြစ်၏။

ခုချိန်မှာ ကျွန်တော့်နားမှာ သာ ဆရာမကြီးရှိလျှင် ပြောလိုက်ချင်သေး သည် ။

"ဆရာမကြီးခင်ဗျား၊ ဆရာမကြီး အဘိဓမ္မာ အေးဝင်းဘဝ အတွက် တော့ မမှန်ပါလား"လို့ ။

ကျွန်တော့်အိမ်ရှေ့တွင် ကားကို ထိုးရပ် လိုက်လေပြီ။

အောက်ဆင်းရန် တံခါးကို ဖွင့်လိုက်လျှင် ရန်ကုန်မြစ်ပြင်ကြီးကို ဖြတ်ကျော်၍ တိုက်ခတ်လာကြသည့် အေးမြသော ညဉ့်ဦးယံ၏ လေပြည်ကလေးများ သည် ကျွန်တော့်မျက်နှာပြင်အား တိုးဝှေ့ပွတ်သပ်၍ ထွက်ခွာ သွားကြပေသည် ။

ကားထဲတွင် သူငယ်ချင်းများ ၏ စကားသံမှာ ဆူညံလျက်ရှိ၏။

(ကချင်ပြည်နယ် တစ်နေရာတွင် ကျဆုံးခဲ့သော သူငယ်ချင်း ပိုလ်
အေးလွင်သို့)

၁၉၆၇ ခုနှစ် မေလ၊ သွေးသောက်။